SHARON SALA

Moştenitorul îndrăgostit

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU

Capitolul 1

- Nici nu te gândi să foloseşti acest instrument de tortură asupra mea!

Cu aceste cuvinte, Adam îi aruncă o privire îngrozită mătuşii sale, convinsă că bătrâna doamnă, după ani de zile de muncă în spitalul din Ruidoso, îşi pierduse dintr-o dată minţile.

Cu un zâmbet amuzat pe buze, Justine porni fierăstrăul

electric. Lama dublă, asemeni unor fălci ascuţite de rechin, începu să vibreze cu un zumzet rău prevestitor.

- {tiu foarte bine că acest instrument pare ieşit direct din atelierul unui dulgher, recunoscu Justine. Dar dacă vrei să te scap de ghipsul acela, va trebui să ai încredere în mine.

Cu ochii aţintiţi în continuare asupra lamei, Adam se îngrijoră.

- Dar n-ai putea să uzi cu apă ghipsul, ca să se moaie?

Bătrâna izbucni în râs.

Voi bărbaţii, sunteţi toţi la fel. Sunteţi terorizaţi de cea mai mică bubiţă. Noroc că nu sunteţi voi cei ce fac copiii. Altfel, n-ar mai fi multă lume pe acest pământ!

Cu un gest sigur, Justine prinse piciorul nepotului său, întins pe o masă de consultaţie, şi-l fixă pe coapsa ei.

Din ce în ce mai neliniştit, Adam îşi crispă degetele de marginea mesei.

- Dacă ar fi după mine ...

Tânărul se întrerupse, încremenit în clipa când lama atinse ghipsul spulberând în jur un nor de praf alb.

- Dacă ar fi după tine? repetă Justine.

Cu buzele uscate, Adam înghiţi cu dificultate, străduindu-se să uite că oasele gleznei sale abia consolidate, se aflau doar la câţiva milimetri de lamă.

- N-ar mai exista nici o persoană pe acest pământ, încheie el. Pentru că n-am deloc intenţia să fac copii.

- Nu vorbi aşa, îl certă Justine, nemulţumită. Mama ta s-ar necăji dacă te-ar auzi vorbind astfel.

- Fără îndoială, recunoscu Adam. Dar pe de altă parte, ştie că există Anna care să-i dăruiască nepoţi. La urma urmei, nimic nu mă obligă să asigur descendenţa familiei Murdock şi

Sanders!

Justine îndepărtă de la mijloc părţile gipsului şi eliberă cu grijă glezna lui Adam. Apoi, foarte încet, îşi plimbă degetele peste oasele perfect sudate după şase săptămâni lungi de imobilizare.

- De fapt, ce ai împotriva copiilor? îşi întrebă ea nepotul.

- Absolut nimic, protestă Adam. Ba chiar ador copiii. Dar încă n-am aflat cum i-aş putea face fără să-mi iau pe cap o nevastă. N-aş suporta niciodată ca să-mi dicteze cineva cum să mă port, să-mi spună când trebuie să mă trezesc, la ce oră să iau masa şi cum trebuie să-mi cheltuiesc banii!

Justine se dădu câţiva paşi înapoi şi, cu mâinile în şolduri, îşi ţintui nepotul cu o privire severă.

- Ce te face să crezi că toate femeile sunt aşa cum le descrii tu?

încurcat, Adam bombăni ceva printre dinţi.

Fără îndoială, Justine îi va relata această discuţie surorii ei, Chloe, şi Adam avea tot interesul să-şi aleagă cu grijă cuvintele pentru a nu-şi irita mama.

- Mi-au povestit câţiva prieteni cum se petrec lucrurile la ei, îi explică el.

Si diversele "prietene" pe care le-am avut mi-au permis să-mi fac o anumită idee asupra vieţii de cuplu.

Agasat de şuviţa de păr care-i căzuse peste ochi, Adam îşi

trecu nervos mâna peste frunte încercând zadarnic să-şi îndepărteze bucla rebelă.

- Şi totuşi, nu cred că mariajul este un lucru atât de rău continuă el. La urma urmei, vărul meu Charlie pare destul de fericit, iar în ceea ce o priveşte pe sora mea, de când s-a căsătorit parcă pluteşte tot timpul pe un norişor roz. Dar sunt sigur că eu nu sunt făcut pentru aşa ceva.

Cu bărbia prinsă între degetul mare şi arătător, Justine îşi privea îngândurată nepotul.

- Adam, ştii foarte bine că nu m-am amestecat niciodată în viaţa ta ...

- Atunci nu începe acum, o întrerupse tânărul.

Dar fără să ţină cont de avertismentul lui, Justine continuă:

- In aceşti ultimi ani, ai trecut de la o cucerire la alta fără să reuşeşti să te stabilizezi.

Adam spuse pe un ton ironic, dezamăgit.

- înseamnă că, probabil, nici una nu mi se potrivea.

Justine oftă.

- Ştiu că nu vrei să crezi, dragul meu, dar există undeva o femeie care îţi este destinată, şi care te aşteaptă.

- Nu, mătuşă Justine. îmi pare rău să te contrazic, dar te înşeli! Toate femeile cumsecade sunt deja ocupate. Intr-un fel sau altul.

înţelegând că face aluzie la moartea Susanei, Justine îl bătu pe umeri cu compasiune.

- Nu te supăra pe mine că sunt atât de insistentă, se scuză ea. Si asta numai pentru că bătrâna ta mătuşă îşi face mai multe griji griji pentru sănătatea ta morală decât pentru biata ta gleznă. De fapt, acum îmi dau seama că nu mi-ai povestit niciodată cum ţi-ai rupt-o.

Adam se încruntă.

Dacă vrei neapărat să ştii, o femeie mi-a făcut asta.

Justine îşi ridică sprâncenele, mai mult amuzată decât surprinsă.

- Ah da! Credeam că este un accident de muncă.

- S-a petrecut într-adevăr la muncă, răspunse Adam. Femeia asta este o adevărată nebună!

Cu privirea spre cer, dădu din cap cu un aer exasperat, spre amuzamentul Justinei.

în loc să-ţi baţi joc de mine, n-ar fi mai bine să te duci să cauţi doctorul? întrebă Adam, vexat. Trebuie să mă întâlnesc cu tata peste douăzeci de minute.

- De acord, cedă în sfârşit Justine. De data aceasta te las în pace. Dar într-una din zile, va trebui să-mi povesteşti cum s-a întâmplat.

O jumătate de oră mai târziu, Adam năvălea ca o furtună în clădirea companiei Sanders.

După ce îl salută în treacăt pe recepţioner, se îndreptă către biroul tatălui său, şi ridică mâna spre uşă. In clipa când se

pregătea să bată în uşa grea de stejar, ajunse până la el un murmur de voci. Se pare că noul geolog angajat de tatăl său venise deja, şi Adam era nerăbdător să-l întâlnească.

Entuziasmat de perspectiva de a se apuca în sfârşit de lucru după acest concediu forţat, Adam bătu în uşă şi apoi o deschise fără să mai aştepte răspuns.

- Adam! exclamă tatăl său. Intră, te rog. Mă întrebam dacă vei ajunge la timp. Ce-ţi mai face glezna?

înainte să răspundă, Adam aruncă o privire intrigată spre unul dintre fotoliile din faţa biroului masiv de acaju. Impunătorul fotoliu de piele, cu spătarul atât de înalt încât ascundea ocupantul, era uşor întors spre stânga. Singurul lucru vizibil era o cizmă de şantier şi nişte blugi decoloraţi.

- Bine, mulţumesc, răspunse în sfârşit tânărul. Deocamdată, glezna mea este puţin cam înţepenită, dar doctorul spune că, în câteva zile, voi merge normal.

- Perfect, se bucură Wyatt Sanders. Şi acum, aş vrea să ţi-l prezint pe noul nostru geolog. Sunt sigur că împreună veţi face minuni pe şantier!

La aceste cuvinte, fotoliul se răsuci încet spre Adam.

- Dumneata!

Exclamaţia izbucnise, furioasă, în clipa când tânăra brunetă se ridică să-l salute.

Iritată de exclamaţia lui, ea ridică bărbia într-o atitudine

sfidătoare, în timp ce el o privea intens cu ochii întredeschişi.

în ciuda resentimentelor pe care le încerca faţă de ea, nu se putea abţine să-i admire frumuseţea uimitoare a chipului delicat, ochii limpezi tiviţi de nişte gene incredibil de lungi, părul de un negru lucios pieptănat în coadă de cal.

Fermecătoare în puloverul ei larg, roşu, şi în blugii mulaţi care-i puneau în valoare picioarele lungi, nu era cu nimic schimbată faţă de ultima lor întâlnire.

Tânăra degaja o impresie de siguranţă de sine şi de vitalitate.

Poate că asta se datora înălţimii ei, puţin obişnuită la o femeie, privirii ei reci şi hotărâte.

- Vă cunoaşteţi? se miră Wyatt.

- Este fiul dumneavoastră? întrebă în aceeaşi clipă tânăra.

- De parcă n-ai fi ştiut! replică sarcastic Adam.

Tânăra îi ignoră remarca şi se întoarse către Wyatt, puţin derutată.

- Credeam că vă numiţi Sanders.

- într-adevăr, aşa mă numesc, răspunse Wyatt.

Privirea albastră a tinerei se întoarse atunci, perplexă, spre Adam.

- în America de Sud, te-ai prezentat a fi Adam Murdock.

- Şi chiar sunt Adam Murdock, răspunse el, la fel de ironic. Adam Murdock Sanders. Şi nu încerca să mă faci să cred că nu

ştiai!

- Adam! exclamă Wyatt. Oricare ar fi problema ta, încearcă să rămâi corect cu domnişoara York. Nu ţi-a făcut nimic.

- Aşa crezi tu, strigă Adam.

Furios, îndreptă un deget acuzator către Maureen York.

- Femeia aceasta a fost cât pe ce să mă omoare! Şi din cauza ei am avut piciorul în gips şase săptămâni.

Jignită, tânăra îl fulgeră cu o privire plină de furie şi de indignare.

- Nu ţi-am făcut nimic! Te-ai rănit singur!

- Bineînţeles! Eu am fost cel care a tras brusc volanul spre dreapta pentru a-l evita pe blestematul acela de câine!

- Poate ai fi preferat să-l omor? se indignă Maureen.

- Ar fi fost mai bine decât să încerci să mă omori pe mine!

Pometţii delicaţi ai tinerei se împurpurară.

- Nu ţi s-ar fi întâmplat nimic dacă ţi-ai fi pus centura de siguranţă aşa cum şi-am recomandat. Dar nu! Domnul a vrut să se dea macho ...

Adam oftă, exasperat.

- Eu niciodată n-am ...

- Potoliţi-vă! Ajunge, acum! exclamă Wyatt aproape strigând pentru a le acoperi vocile. Cred că este vorba despre o neînţelegere şi ...

- Cu siguranţă, îi tăie vorba Adam, nici nu se pune

problema s-o angajezi pe această ...

La limita furiei, tânărul aţinti un deget acuzator înspre Maureen.

- ... pe această maniacă, îşi încheie el fraza

- îmi pare rău domnule Sanders, interveni tânăra, dar eu nu înţelesem că acest ...

Cu o mişcare dispreţuitoare din cap, arătă spre Adam.

- ... că acest bărbat este fiul dumneavoastră. Altfel n-aş fi acceptat niciodată să lucrez aici.

Conştient că situaţia ameninţa să-i scape de sub control, Wyatt ridică mâinile în semn de liniştire a spiritelor.

- Te rog, Maureen, ia loc şi reflectează în timp ce eu o să discut câteva minute cu Adam.

Tânăra păru să ezite. Apoi, cu un oftat, dădu din cap şi se reaşeză în impozantul fotoliu de piele.

Din câţiva paşi, Wyatt fu lângă fiul său şi-l împinse aproape cu brutalitate afară din încăpere.

Abia închisă uşa în urma lor, bătrânul îşi dădu frâu liber iritării.

- Poţi să-mi explici şi mie ce te-a apucat să te porţi astfel? exclamă el. Nu te-am văzut niciodată comportându-se atât de grosolan. Domnişoara York este un geolog excelent, ca să nu zic cea mai bună din tranşă. Se pare că nu-ţi dai seama că este o şansă extraordinară pentru noi să o avem în echipă. Să sperăm

doar că nu se va răzgândi după scena pe care i-ai făcut-o.

- Ascultă, tată, mă aflam cu această femeie pe terenurile de foraj din America de Sud. Eram cu ea în maşină şi când a tras de volan într-o parte; mişcarea a fost atât de bruscă, încât portiera de pe partea mea s-a deschis şi aşa m-am trezit în spital cu glezna ruptă.

- Adam, cu siguranţă, n-a făcut-o special!

Tânărul schiţă un zâmbet care semăna mai mult cu o grimasă.

- Bun, de acord, tată. Fără îndoială, ai dreptate. Dar oricum ar fi, este insuportabilă. N-aş putea niciodată să lucrez cu ea.

- Care este, de fapt, problema ta?

- Este o fiinţă de o temeritate ce frizează inconştienţa. Este limitată, plină de prejudecăţi, şi fără nici un respect pentru ceilalţi.

- Altfel spus, îţi seamănă enorm.

- Oh, te rog, tată! replică Adam, vexat. înţelegi foarte bine ce vreau să spun. Este o femeie care face o meserie de bărbat. Locul ei nu este pe un teren de foraj.

- Este mai inteligentă şi mai dotată decât mulţi bărbaţi cu care am lucrat, protestă Wyatt. Va fi un element valoros pentru companie.

- Găseşte pe altcineva, îi propuse Adam.

Si poţi să împarţi salariul meu în două.

Wyatt ridică sprâncenele, surprins.

- Vorbeşti serios?

- Cât se poate de serios.

în faţa expresiei încăpăţânate a fiului său, lui Wyatt i se păru că se vede pe sine în urmă cu treizeci de ani, un tânăr impulsiv şi întreprinzător.

- Dar şi eu vorbesc foarte serios, îi spuse fiului său. Si nu vreau să-ţi laşi sentimentele personale să influenţeze munca.

Cu capul plecat, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor, Adam îşi privi o clipă vârfurile pantofilor.

- Nu am nici un sentiment personal faţă de Maureen York, bombăni el.

- Nu asta a fost impresia mea adineauri, remarcă Wyatt. Nu cumva, întâmplător, relaţia voastră a depăşit cadrul strict profesional?

Vizibil şocat de întrebarea tatălui său, Adam ridică brusc capul.

- Dar, tată, persoana aceasta a depăşit cu siguranţă treizeci de ani! se apără el.

O licărire amuzată lumină privirea lui Wyatt.

- Si de când o mică diferenţă de vârstă îl impiedică pe un bărbat să se intereseze de o femeie? întrebă el cu o inocenţă prefăcută. Mai ales când este atât de seducătoare ca această "persoană".

Adam roşi aproape imperceptibil.

- Este adevărat că nu este mult mai în vârstă decât mine, recunoscu el. Dar pot să te asigur că nu este deloc genul meu.

- Perfect, conchise Wyatt. în cazul acesta, nimic nu te opreşte să te întorci în biroul meu şi să o asiguri că eşti nerăbdător să începi să lucrezi împreună cu ea.

- O să fac ce o să pot, spuse Adam. Dar nu garantez că o să mă creadă.

- Ai încredere în mine, Adam. Peste câteva luni, o să-mi mulţumeşti că am angajat-o.

Hotărâtă să nu mai aştepte nici un minut, Maureen se pregătea să se ridice, când uşa se deschise.

Imediat, se retrase un pic şi, prinsă parcă asupra faptului, îşi încrucişă mâinile la spate.

- Domnul Sanders nu este aici? se miră ea.

- Eu sunt domnul Sanders, ripostă Adam. Dacă te referi la tatăl meu, s-a dus acasă.

Neliniştită, Maureen îşi umezi buzele, străduindu-se să rămână calmă.

Din prima secundă când se întâlniseră, îşi dăduse seama că Adam nu era genul de bărbat care să se lase cu uşurinţă dominat. Până acum, când avea de-a face cu un interlocutor agresiv sau pur şi simplu hotărât, reuşea întotdeauna să stăpânească situaţia şi să-şi impună opinia.

Dar în faţa acestui bărbat, avea impresia că îşi pierde toate puterile.

- Ascultă, domnule Sand ...

Cu o licărire ironică şi dispreţuitoare în ochi, se corectă imediat.

- Domnule Murdock Sanders. Stim amândoi că ne va fi imposibil să lucrăm împreună.

Chiar dacă era absolut de acord cu ea, Adam mai ştia şi că tatăl său făcuse cea mai bună alegere. Si, în ciuda resentimentelor faţă de ea, trebuia să recunoască faptul că această femeie era o profesionistă cu înaltă calificare.

Neştiind cum să-şi formuleze ideea, se sprijini de birou cu o nonşalanţă prefăcută.

- De ce să nu încercăm? sugeră el.

- Spui asta pentru că tatăl tău te-a obligat?

- Wyatt nu m-a obligat niciodată să fac ceva! protestă Adam.

încercând să găsească o modalitate de a se achita de sarcina pe care i-o încredinţase tatăl său, tânărul îşi drese glasul.

- Ascultă, domnişoară York, ştiu că nu ne cunoaştem de prea multă vreme, dar ...

- Chiar crezi că vom putea lucra împreună? îl întrerupse Maureen.

- De ce nu, dacă eu voi reuşi să uit prima noastră întâlnire. Şi pot să te asigur că asta am de gând să fac.

- Câtă generozitate din partea ta! îl ironiză ea.

- Aşa mi se pare şi mie, răspunse Adam pe acelaşi ton.

Agasat de întorsătura pe care o lua discuţia, se ridică brusc şi, întorcând spatele tinerei, rămase o clipă nemişcat în faţa ferestrelor mari care dezvăluiau o privelişte măreaţă a munţilor.

- Din ce motiv ai răspuns anunţului nostru? întrebă el fără să se întoarcă. Mi se pare că aveai o muncă mai interesantă.

- îmi doream foarte mult să plec din Houston, mărturisi ea. Nu pot să spun că nu iubeam acest oraş, dar mă săturasem să locuiesc într-un apartament şi să-mi pierd timpul prin traficul aglomerat. Voiam să locuiesc într-o căsuţă cu grădină şi copaci.

- S-ar părea să-ţi doreşti să te stabileşti undeva, să prinzi rădăcini, remarcă Adam. Acest lucru nu prea este compatibil cu postul pe care ţi-l oferim.

Tânăra se ridică, uşor iritată de remarca lui, înconjură biroul şi veni lângă Adam, pierdut în contemplarea peisajului.

- Este adevărat că vreau să mai încetinesc ritmul, recunoscu ea. Dar nu la modul pe care ţi-l imaginezi.

El o privi fix, cu o expresie indescifrabilă care o făcu să se simtă stingherită.

După ce încercase, din ambiţie, să-i susţină privirea de un verde intens, întoarse capul, în mod ciudat destabilizată.

- Eu nu ştiu decât un singur mod pentru o femeie de a-şi schimba viaţa, spuse el dispreţuitor.

De furie amestecată cu indignare, tânăra simţi că roşeşte.

- Contrar a ceea ce crezi, nu toate femeile visează să se mărite, îi replică ea. Si de altfel, poţi foarte bine să reuşeşti în viaţă şi fără să ai un bărbat alături.

- Chiar aşa? Totuşi, mama mea pretinde contrariul.

- Fără îndoială, mama ta este o romantică incurabilă.

Ceea ce, evident, nu era şi cazul Maureenei, gândi Adam, oarecum mai liniştit de această idee. Va fi astfel mult mai uşor să lucreze împreună.

- Postul acesta presupune multe deplasări, remarcă el ca şi cum ar fi căutat încă să se convingă de motivaţia sa. Mă tem că nu vei avea prea mult timp să te ocupi de grădină ...

Maureen îl privi pieziş.

- Nu-ţi doreşti deloc să accept acest post, nu-i aşa?

- Nu am puterea să mă opun. Decizia îi aparţine tatălui meu.

- Nu asta am spus, răspunse ea.

- Cred că ai venit aici să cauţi ceva ce n-ai găsit la Houston. Si mă îndoiesc că vei reuşi, oricare ar fi locul unde te vei stabili, remarcă Adam cu o intuiţie bruscă.

- Eşti psihanalist, sau clarvăzător? îl întrebă tânăra.

- Nu am pretins niciodată asta.

Maureen schiţă un zâmbet, dar privirea îi rămase de gheaţă.

- în acest caz, nu încerca să-mi analizezi personalitatea. Mai mulţi bărbaţi şi-au rupt dinţii cu asta.

- Orice ţi-ai imagina, felul în care trăieşti nu mă interesează, domnişoară York. Vreau doar să mă asigur că te afli aici ca să munceşti. Compania noastră nu este cu siguranţă la fel de importantă ca aceea pe care ai părăsit-o, dar facem enorm de multe foraje. Aşa că dacă ai venit aici în speranţa că vei lucra în ritmul tău, ai face bine să te întorci imediat în Texas.

- Câţi ani ai, domnule Sanders?

Adam se crispă.

- Douăzeci şi cinci. Dar nu văd ce are de-a face vârsta mea cu discuţia noastră.

- Ei bine, tocmai mă gândeam că eşti un pic cam tânăr ca să dai lecţii.

Adam schiţă un gest de protest, dar tânăra îşi termină fraza fără să-i lase timp să-i dea replica.

- Singurul motiv care m-a îndemnat să vin să lucrez aici, este tatăl tău.

Este un om foarte apreciat în branşă şi de când am avut onoarea să-l întâlnesc, înţeleg de ce. Aş fi extrem de flatată să am şansa să lucrez cu el. Şi ar fi chiar o prostie să renunţ la

această oportunitate numai pentru că fiul lui este un mic încrezut care crede că ştie totul.

Brusc, cu obrajii aprinşi că se înflăcărase astfel, Maureen se opri. Preţ de o clipă, crezu că Adam o va insulta, dar observă că, dimpotrivă, expresia lui se schimbase, îşi mai pierduse din rigiditate. Si apoi se produse miracolul: el începu să râdă în hohote. Nu era un râs ironic sau dispreţuitor. Nu, era un râs adevărat, simplu şi sincer.

- Aşadar, asta înseamnă că vom lucra împreună?

- Din moment ce nu există altă soluţie ...

- Tata va fi încântat să afle vestea cea bună.

Dornică să pună capăt acestei conversaţii, Maureen se întoarse spre fotoliul pe care-l ocupase puţin mai devreme, îşi luă mapa cu acte şi se îndreptă spre uşă.

- Ai nevoie de ajutor să-ţi găseşti o locuinţă? o întrebă Adam.

Cu mâna pe clanţa uşii, Maureen îi aruncă o privire peste umăr.

- Am întâlnire cu un agent imobiliar peste câteva clipe.

- Trebuie să înţeleg că vrei să-ţi cumperi o casă?

- Evident!

- Fără să aştepţi măcar să termini perioada de probă?

Tânăra scutură din cap.

- M-am îndrăgostit de această regiune din primul moment.

Si orice s-ar întâmpla, aici vreau să trăiesc.

- Ei bine, sper să nu fii dezamăgită, domnişoară York.

- Singurul lucru care ar putea să mă dezamăgească ar fi acela de a continua să-mi spui "domnişoară York". Am şi un prenume, să ştii, spuse ea înainte să iasă din încăpere.

Rămas singur, Adam îşi trecu mâna prin păr, şi lăsă să-i scape un oftat.

A munci în fiecare zi cu această femeie se anunţa a fi mult mai greu chiar decât se temuse.

Capitolul 2

Grădina restaurantului era scăldată în lumina unui magnific clar de lună. în jurul terasei luminate puternic, ramurile pinilor se legănau încet în voia unei adieri uşoare care parfuma noaptea cu miresme de iasomie şi de răşină, amestecate cu mirosul mai suav al petuniilor abia înflorite.

Adam respiră adânc, cuprins de un sentiment de linişte şi de bine.

Pentru prima oară de multă vreme încoace, părinţii lui reuşiseră să-şi ia un moment de răgaz din timpul lor supraaglomerat şi seara care se încheia fusese perfectă din toate punctele de vedere.

Cu un oftat de mulţumire, Chloe savură încă o linguriţă din spuma de ciocolată, în timp ce Wyatt, care băuse în grabă ultima înghiţitură de cafea, începea să dea semne de nerăbdare.

- Stiu că eşti foarte dornic să plecăm, dragul meu, îi spuse ea soţului. Dar mai ai puţină răbdare. Mi se întâmplă atât de rar să gust un desert pe care nu l-am făcut chiar eu ...

Amuzat, Wyatt bătu afectuos mâna soţiei sale.

- Stiu că eşti o adevărată sclavă domestică. Cât de curând, va trebui să te eliberez din lanţuri, draga mea.

Adam nu-şi putu ascunde un zâmbet înduioşat în faţa spectacolului oferit de părinţii săi, la fel de îndrăgostiţi şi de devotaţi unul altuia şi după douăzeci şi cinci de ani de viaţă petrecută împreună. Totuşi, dacă relaţia lor excepţională îi dăduse multă vreme o stare de linişte şi siguranţă, acum îl umplea de o ciudată tristeţe. Fără îndoială, pentru că ştia în mod inconştient că el nu va avea niciodată şansa unei asemenea armonii.

Chloe puse pe farfurioară linguriţa şi se şterse pe buze cu şervetul de damasc.

- Acum, poţi să-l chemi pe chelner, îi spuse ea soţului.

- Lasă-mă pe mine să plătesc, propuse Adam.

Chloe întoarse spre fiul său o privire surprinsă.

- Dar noi te-am invitat, ca să sărbătorim vindecarea ta, îi explică ea. Tata şi cu mine am vrut să-ţi facem o plăcere.

- Nimic nu poate să-mi facă o plăcere mai mare decât compania voastră, exclamă Adam.

- Ei bine, se poate spune că este o zi bună, remarcă Wyatt. Băiatul meu poate din nou să meargă liber, tocmai am angajat

un geolog excepţional la companie, şi ca o încoronare a toate astea, sunt invitat şi la restaurant.

- Apropo, interveni Chloe, ştii dacă domnişoara York şi-a găsit locuinţă?

- Mi-a spus ceva despre o întâlnire cu un agent imobiliar, răspunse Adam. Dar presupun că, până una-alta, şi-a luat o cameră la hotel.

Wyatt îşi frecă oarecum încurcat bărbia.

- Femeia aceasta a acceptat să facă nişte sacrificii enorme venind să lucreze pentru noi. Mă întreb dacă n-ar trebui s-o invităm să locuiască la fermă, până îşi găseşte un apartament ca să poată să-şi aducă mobila de la Houston.

Bătrânul se întoarse către soţia lui căutând în privirea ei aprobarea.

Ca întotdeauna, absolut de acord cu el, Chloe îi zâmbi cu bunăvoinţă.

- N-ar fi pentru prima oară când oferim adăpost la fermă salariaţilor noştri. în ceea ce mă priveşte, domnişoara York este binevenită.

Privirea lui Adam trecu de la unul la altul cu o nelinişte nedisimulată. în mod normal, această propunere nu l-ar fi deranjat. Dar, de câteva săptămâni, făcea nişte reparaţii la casa lui şi se instalase pentru o vreme la părinţii săi. Dacă Maureen va accepta să vină la ei, asta ar însemna că va trebui să trăiască în permanenţă în preajma ei, şi perspectiva aceasta avea

de ce să-l neliniştească.

- Sper că glumeşti! exclamă el. N-am nici un chef să mă aflu în compania ei douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

- Adam, dar ce ţi se întâmplă? se miră Chloe. Este pentru prima oară când te văd reacţionând într-un mod atât de pueril.

- Nu este nici un secret, se apără el. între mine şi această femeie există o reală antipatie. Asta este, n-am ce să fac. Si dacă vrei să eviţi nişte conflicte, mai bine nu-i propui să locuiască la noi.

Perplexă, Chloe studie cu atenţie expresia de pe chipul fiului său.

O clipă, acesta crezu că mama sa îl va face trădător, dar contrar oricărei aşteptări, ea îi acceptă cererea.

- Foarte bine, Adam. Cum vrei tu ... Nici nu se pune problema ca eu şi tatăl tău să te obligăm să suporţi prezenţa acestei persoane dacă tu nu vrei.

Cu aceste cuvinte, Chloe se ridică, urmată imediat şi de soţul său.

în timp ce se îndepărtară câţiva paşi după ce urară noapte bună fiului lor, Adam îi opri.

- Staţi o clipă!

- Mai vrei să adaugi ceva în legătură cu domnişoara York? întrebă cu ton prefăcut inocent Wyatt.

- într-adevăr! M-am hotărât s-o invit chiar eu la fermă. Dar

să nu fiţi surprinşi dacă va refuza.

Cred că femeia aceasta are chef să mă ucidă de fiecare dată când mă priveşte.

Chloe zâmbi indescifrabil.

- Oh, dragul meu, sunt sigură că nu este prima femeie care are chef să te trimită la naiba!

Maureen nu putea să sufere camerele de hotel. De aproape zece ani, îşi petrecuse mai mult timp în astfel de locuri decât în propriul său apartament, şi tot nu reuşea să se obişnuiască.

întinsă în mijlocul patului cel mare, cu telecomanda televizorului în mână, tânăra lăsă să-i scape un râs uşor, fără chef. Dacă se gândea bine, nici apartamentul ei din Houston nu era prea prietenos. Prea absorbită de activităţile profesionale, nu avusese, într-adevăr, timp să-l decoreze cum ar fi dorit şi-l considera nici mai mult nici mai puţin decât o escală între două călătorii, un loc în care să-şi ţină hainele. De altfel, se hotărâse să se instaleze în New Mexico oarecum în speranţa de a schimba cât de cât această situaţie.

Cu un gest plictisit, stinse televizorul, incapabilă să urmărească imaginile care îi defilau prin faţa ochilor.

Gândurile i se îndreptau fără încetare spre Adam. Când se întâlniseră prima oară, în America de Sud, fusese hipnotizată de personalitatea lui derutantă şi îşi mobilizase toată voinţa pentru a rezista aerului său dezinvolt, zâmbetului devastator şi privirii lui arzătoare ...

Prima oară când îl văzuse, el îşi lua micul dejun la hotel împreună cu unul dintre muncitorii care lucrau sub ordinele lui Maureen. Si când aceta din urmă făcu prezentările, simţise o forţă irezistibilă atrăgând-o spre Adam. Fără îndoială că era un luptător, un cuceritor care nu se îndoia nici o clipă de puterea lui. Emana o asemenea siguranţă de sine, încât ajungea să domine pe oricine fără efort. Si din clipa în care pusese ochii pe ea, îi transmisese limpede un mesaj mut, dar cât se poate de clar: te doresc, o să mă doreşti şi tu. Pe curând ...

în timp ce îşi beau toţi trei cafeaua, Maureen află că Adam era în căutarea unui mijloc de transport, maşina lui fiind stricată , pentru a ajunge la un teren de foraj.

Pradă unui impuls pe cât de brusc pe atât de nechibzuit, îşi propuse să facă pe "bunul samaritean". Si din clipa aceea începură toate necazurile.

Mai întâi, Adam refuzase cu încăpăţânare să-şi pună centura de siguranţă. Apoi îşi petrecu timpul făcând comentarii asupra modului ei de a conduce, dându-i mereu instrucţiuni. Şi ca tabloul să fie perfect, ajunse curând la concluzia că ar face bine să rămână acasă la cratiţă, decât să se încăpăţâneze să facă o meserie bărbătească!

Deodată, în timp ce se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să oprească maşina şi să-l abandoneze în mijlocul drumului, îi sări în faţă un câine. într-un efort disperat de a-l evita. Maureen trăsese brusc de volan într-o parte. Atunci, portiera bătrânului

jeep se deschisese şi Adam făcuse cel mai graţios salt planat, înainte să aterizeze pe marginea şoselei.

îngrozită la gândul că s-ar putea să-l fi omorât, îşi recăpătă repede sângele-rece şi, după ce îl ajută să urce iarăşi în maşină, îl conduse la cel mai apropiat spital.

Ajunsă aici, aşteptă rezultatul radiografiilor apoi, liniştită în privinţa stării lui, se întorsese la hotel. Chiar în aceeaşi seară, plecă aşa cum era prevăzut spre Houston fără să-l mai vadă.

întoarsă în Texas, anunţă accidentul la compania ei de asigurări, astfel ca toate cheltuielile medicale ale lui Adam să-i fie plătite.

în zilele care urmară, fusese sufocată de muncă. Cu toate astea, îşi lăsă uneori gândurile să hoinărescă, şi se gândea la Adam. Cu privirea în gol, îşi amintea de frumuseţea trăsăturilor lui perfecte, de părul ca abanosul cu bucle rebele, de frunte lată, bărbia voluntară şi buzele pline şi senzuale schiţând un zâmbet ce lăsa să i se întrevadă dinţii foarte albi. Dar ceea ce o impresionase cel mai mult, şi o bântuia cu insistenţă, era strălucirea extraordinară a ochilor lui. Nişte ochi de un verde intens, cu paiete aurii, care exprimau o revoltă interioară nedefinită şi-i conferea astfel expresiei o oarecare insolenţă.

în ciuda modului pripit în care se despărţiseră, Maureen continuă să spere că Adam îi va telefona. Dar el nu-i mai dădu semne de viaţă. Si în felul acesta, conform zicalei că ochii care nu se văd se uită, raţiunea învinse până la urmă ...

Cu un oftat, tânăra îşi lăsă picioarele jos la marginea patului, apoi se ridică, încă nehotărâtă. Brusc, luă cheile de pe noptieră, ieşi grăbită din cameră şi se sui în jeep.

Soarele era pe cale să apună, şi înserarea se lăsa deja la poalele munţilor, când pătrunse cu maşina pe un drum pietruit. Prin geamul deschis al maşinii intra o briză cu miros de răşină şi-i ciufulea părul.

Mai merse vreo doi kilometri înainte ca, după un viraj, să-i apară în faţă o clădire joasă, construită din bârne de lemn.

Când, cu câteva ore înainte, o descoperise, îi spusese agentului imobiliar, uluit de alegerea ei, că o ia pe aceasta.

O surprinse răcoarea nopţii când coborî din maşină. Se înfioară şi îşi strânse mai mult jacheta zâmbind la gândul că prietenii ei vor avea o reacţie îngrozită când vor afla că se mutase într-un loc atât de izolat. Fără îndoială că ar fi considerat-o nebună dacă ar fi ştiut că venise singură pe munte la o oră atât de târzie. Dar Maureen nu era o fricoasă. De mai bine de zece ani deja, era singură pe lume şi, de când îşi pierduse soţul şi unicul copil, nimic de acum încolo nu putea s-o mai rănească sau s-o mai sperie.

Cu sentimentul că în sfârşit găsise ceea ce căuta de multă vreme, Maureen făcu încet înconjurul casei. De îndată ce o văzuse, ştiuse că în sfârşit aici îşi va găsi liniştea.

Şi dacă acest lucru nu-i era pe plac lui Adam Sanders, era

hotărâtă să rămână aici!

A doua zi dimineaţă când ajunse la sediul campaniei Sanders, Adam se miră s-o găsească pe Maureen deja la lucru.

Cu nişte ochelari cu ramă subţire aurie pe nas, cu mânecile bluzei suflecate deasupra cotului, cu părul strâns în eterna ei coadă de cal, tânăra studia cu atenţie o hartă seismografică.

- Văd că ţi-ai găsit deja o ocupaţie, remarcă el pe un ton tăios.

- Bună dimineaţa şi ţie, îi răspunse ea.

Apoi fără să-şi piardă calmul, luă un braţ de documente.

- Iată rezultatul mai multor parcele de teren la est de Oklahoma, îi spuse ea, şi din nordul New- Mexicului.

îi întinse şi două proiecte.

- Am motive să cred că acestea două ar putea fi productive.

Adam zâmbi ironic.

- Crezi! Nu te afli aici ca să faci pariuri, să "crezi", domnişoară York. Ceea ce aşteptăm de la tine sunt dovezi ştiinţifice.

Tânăra nu lăsă totuşi să se vadă cât era de jignită de remarca lui, şi îşi privi ceasul.

- Lucrez de aproape o oră. în cât timp doreşti să-ţi aduc concluziile mele? în zece minute, sau vei avea extrema bunăvoinţă să-mi laşi o zi întreagă?

- Nu sunt prea răbdător de felul meu, domnişoară York. Dar pentru că este prima zi în care lucrezi aici, o să fac un efort ...

- Câtă amabilitate!

Cu un calm exagerat, tânăra îşi scoase ochelarii şi-i puse pe masă.

- Tatăl tău mi-a spus că tocmai se fac nişte testări pe aceste terenuri. Vrea ca eu să interpretez primele rezultate înainte să ne ducem la faţa locului.

- Este un loc foarte neprietenos, foarte dur, o avertiză Adam. Ai mai lucrat pe terenuri stâncoase?

Tânăra scutură din cap.

- Am lucrat mai ales pe platforme de foraj, recunoscu ea.

Adam o urmări cu privirea în timp ce se ducea spre masa pe care era cafetiera.

- Vrei şi tu o cafea? îi propuse ea.

- Nu, mulţumesc, am luat deja micul dejun. Mama ar face o dramă dacă aş pleca la birou cu stomacul gol.

Maureen, care tocmai sorbea o gură de cafea, fu cât pe ce să se înece.

- Mai locuieşti cu părinţii tăi?

- Si ce-i cu asta? Doar nu-i o crimă, replică el.

- Nici n-am vrut să spun asta protestă ea. Mă gândeam doar că ... Pari mai degrabă un bărbat independent.

- De fapt, am o casă în Hondo Valley. Dar este în curs de renovare şi părinţii au insistat să stau la ei până va fi gata. Si trebuie să mărturisesc că este foarte plăcut.

- Sunt sigură, murmură Maureen.

Devenind melancolică dintr-o dată, se întrebă dacă Adam era conştient de şansa lui. îşi imaginase vreodată cum ar fi fost să fie singur pe lume? Probabil că nu! Probabil că singura lui grijă în viaţă este să-şi aleagă culoarea noii sale maşini.

- Mai ai fraţi sau surori? întrebă ea brusc.

- Am o soră geamănă, Anna. S-a măritat acum câteva săptămâni cu unul din inginerii companiei, şi locuiesc amândoi la fermă. Mai avem o soră mai mică, Ivy, care face studii de medicină. Dar tu, ai familie, domnişoară York?

Maureen îşi plecă privirea, teribil de stânjenită, ca de fiecare dată când i se punea această întrebare.

- Ti-am mai spus că am şi un prenume, spuse ea ca să câştige timp.

- Cum vrei tu, Maureen. Aşadar, vorbeşte-mi un pic despre tine.

- Eu n-am familie, zise ea cu o voce plată.

- Imposibil! Trebuie să ai vreo mătuşă, ceva, nu ştiu. Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

- Au murit într-un accident când aveam patru ani. Locuiam în Texas, într-un loc destul de izolat, la vreo treizeci de kilometri de cel mai apropiat oraş. Când mama, care aştepta al doilea copil, a simţit primele dureri, tata a vrut cu orice preţ s-o ducă la spital, în ciuda furtunii care se stârnise. Orbit de ploaia puternică, a ratat un viraj. Au murit amândoi, încheie ea.

Maureen vorbise pe un ton rece şi impersonal, ca şi cum ar

fi vorbit despre doi necunoscuţi. Dar, după primul moment de uimire, Adam îşi dădu seama că era doar un copil când părinţii îi muriseră şi că nici nu avusese timpul necesar să se ataşeze de ei.

- Si după aceea? întrebă el.

- Am fost încredinţată bunicii mele dinspre mamă, care era deja foarte în vârstă. De altfel, a şi murit înainte ca eu să împlinesc opt ani

- Si ce s-a întâmplat?

Tânăra ridică din umeri, dar expresia de durere din privirea sa îi dezminţea aparenta dezinvoltură.

- Am fost plasată într-un orfelinat.

- Oh, îmi pare rău!

- N-ai de ce. Am reuşit până la urmă să mă descurc, totuşi...

Cu un gest ferm, Maurren strânse între degete paharul de plastic şi se duse la coşul de gunoi ca să-l arunce. Apoi se întoarse spre Adam, cu o expresie indescifrabilă.

- Nu ştiu cum te-ai gândit să-ţi petreci ziua, dar eu am de gând să mă apuc de lucru.

- Si eu, afirmă Adam. Dar înainte, aş vrea să abordăm amândoi o mică problemă.

- Despre ce este vorba? întrebă, ascunzându-şi de bine de rău neliniştea.

- Presupun că ai tras la hotel, zise brusc Adam.

- Da, de ce?

Fără voia lui, privirea lui Adam alunecă spre buzele bine conturate ale tinerei. Chiar de la prima lor întâlnire, simţise pentru ea o atracţie irezistibilă. Şi astăzi chiar, tulburat până în adâncul sufletului de ochii albaştri şi adânci ai Maureenei, de părul de abanos, de buzele roşii ca zmeura pe care ardea de dorinţă să le sărute, îi era îngrozitor de greu să-şi stăpânească zbuciumul inimii.

- Păi ... Ei bine, bâigui el, vroiam să-ţi spun că ferma e destul de mare încât să ai unde să stai.

Uluită, tânăra rămase cu gura căscată.

- Invitaţia vine din partea ta sau a părinţilor tăi?

Gata să-şi recunoască reţinerea pe care o avusese în această privinţă, Adam simţi că totuşi era preferabil să tacă. în spatele siguranţei de sine şi a răcelii Maureenei se ascundea o fragilitate pe care n-ar fi bănuit-o niciodată. înainte de orice, ea avea nevoie dă căldură umană şi, în mod evident, chiar dacă prin unele manifestări ale ei îl exaspera, se simţea totuşi gata s-o ajute.

- De fapt, ideea vine din partea tuturor, pretinse el.

Nehotărâtă, Maureen se întoarse la masa ei de lucru şi, cu capul plecat peste grafice şi hărţi, îşi învârtea în mână braţele aurite ale ochelarilor.

Surprins de forţa dorinţei care făcea să-i fiarbă sângele în vine, Adam îşi plecă şi el capul, căutând să-şi stăpânească

emoţiile care ameninţau să-l facă să-şi piardă controlul.

Dar ca atrasă de un magnet, privirea i se îndreptă către coapsele rotunde ale tinerei, mulate de nişte blugi a căror uzură aproape că-i albise, şi urcă până spre curbele voluptuoase ale şoldurilor.

Când privirea îi ajunse la înălţimea sânilor, inima începu să-i bată cu putere în piept şi în minte îi veneau tot felul de imagini fierbinţi.

Si totuşi, cu silueta ei atletică şi formele seducătoare, Maureen nu corespundea stilului de femeie care-l atrăgea de obicei. Cele care trecuseră prin viaţa lui erau fără excepţie mici de statură, blonde şi delicate, ca să nu spunem chiar firave, aşa cum fusese şi Susan.

- Ascultă. Maureen, îşi pierdu el răbdarea. Alegerea nu-i este chiar atât de complicată. Ori hotărăşti să te plictiseşti într-o cameră de hotel, ori vii să locuieşti cu noi.

- N-aş vrea în nici un caz să vă deranjez, spuse ea.

Adam ridică din umeri, ca şi cum prezenţa tinerei chiar nu avea nici o importanţă.

- Avem sute de capete de vite şi două grajduri pline cu cai. O gură în plus nu va schimba mare lucru ...

- Ai într-adevăr o desăvârşită artă a complimentului ...

Licărirea ce strălucea în adâncul ochilor lui Adam o străpunse, în timp ce un zâmbet de o senzualitate tulburătoare

apărea pe buzele tânărului.

- Nu este prima oară când mi se spune asta,murmură el pe un ton plin de subînţelesuri.

- Oh, de asta sunt sigură! îi replică Maureen cu o voce tăioasă. Spune-le părinţilor tăi că este foarte amabil din partea lor, dar ...

- Şi din partea mea, remarcă Adam.

- Nu încerca să mă faci să cred că sunt într-adevăr binevenită la voi.

- De fapt, nu vii la mine, reaminti Adam. Dar, oricum, nu poţi să spui că nu te-am invitat, nu?

Tânăra ridică din umeri.

- Fără îndoială, dar în acelaşi timp m-ai acuzat că am vrut să te ucid.

- Poate am putea să uităm această poveste? propuse Adam.

- în ceea ce mă priveşte, eu deja am uitat, afirmă Maureen.

Preţ de câteva clipe care i se părură o eternitate, Adam o privi şi tânăra se tulbură sub mângâierea privirii lui.

- Iar în ceea ce mă priveşte, nu mai sunt deloc supărat pe tine.

Vocea lui Adam căpătase o rezonanţă profundă şi senzuală care o făcu pe Maureen să se înfioare. Se priviră, stânjeniţi amândoi, apoi Maureen îşi întoarse privirea.

- Mă bucur să aud asta. Dar nu sunt totuşi convinsă că ...

Adam o întrerupse.

- Ti-ai golit deja apartamentul din Houston?

- Nu, încă nu. Aştept să aranjez mai întâi cu casa.

- Casa! exclamă Adam, neîncrezător. Vrei să spui că ţi-ai cumpărat deja o casă?

- Intr-adevăr. M-am hotărât ieri.

- Se poate spune că nu pierzi timpul!

- N-am de ales.

- Poate o să ţi se par indiscret, spuse Adam. Dar vreau să te înţeleg de ce.

Deranjată de întrebare, Maureen îşi feri privirea. Nu îndeajuns totuşi pentru a-şi ascunde tremurul buzelor.

- Aşa este , îi replică ea.

Mi se pare că eşti foarte indiscret. Si viaţa mea personală nu te priveşte.

Ieri, Adam ar fi simţit o oarecare satisfacţie văzând-o atât de destabilizată, dar astăzi trebuia să lupte cu dorinţa nechibzuită de a o strânge în braţe şi a o legăna uşor.

- Ai dreptate, recunoscu el cu o voce blândă, sunt prea curios. Si acum, răspunde-mi la prima întrebare. Accepţi să vii să locuieşti la fermă?

Ochii li se întâlniră din nou, şi de data aceasta, lui Adam i se păru că citeşte în privirea albastră a tinerei o dorinţă vibrantă care îi tăie răsuflarea. Nu şi-ar fi imaginat că ar putea

şi ea să împărtăşească acest sentiment de tulburare care pe el îl învăluia din ce în ce mai mult.

Recăpătându-şi controlul, ea îşi improviză un zâmbet impasibil, răspunzându-i cu o voce calmă şi aproape indiferentă.

- Cred că voi accepta invitaţia ...

La aceste cuvinte, pe Adam îl cuprinse o bucurie ciudată, şi trebui să facă apel la toată stăpânirea de sine de care dispunea pentru a nu arăta asta.

- Perfect, spuse el, laconic. Poţi să te muţi chiar de astă-seară, dacă vrei.

Maureen îi urmări cu privirea silueta suplă în timp ce ieşea din încăpere.

Mutarea aceasta nu însemna nimic definitiv, şi ar face bine să-şi amintească asta cât mai des dacă voia să evite o mare deziluzie ...

Capitolul 3

Adam aruncă o privire în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă Maureen mai priveşte încă după el, regretând deja propunerea pe care tocmai i-o făcuse.

Probabil că brusca atracţie pe care o resimţise pentru ea acolo, în birou, îl făcuse să se piardă cu firea. Pentru o clipă, îi trecuse prin minte chiar gândul că nu era doar o atracţie fizică, cufundându-l într-o tulburare ciudată ...

Dar o să facă el ordine şi în această privinţă. Nici gând să se încurce cu această femeie. Nici cu alta, de altfel. De obicei,

relaţiile lui amoroase se derulau în trei faze: mai întâi flirtul, apoi aventura şi în sfârşit ruptura. Era simplu ca bună ziua. Se purta cu ele cât se poate de elegant şi, în general, partenerele, erau mulţumite. Da data aceasta însă, se

confrunta cu un fenomen nou şi foarte complex, ca şi cum i-ar fi unit o legătură misterioasă. Altfel, de ce s-ar fi chinuit să rămână cât mai mult timp cu putinţă în preajma ei, când raţiunea îl îndemna să se ţină deoparte?

Mai merseră câţiva kilometri până le apăru în faţă o clădire lungă, joasă, înconjurată de stejari şi de o peluză bine întreţinută. Ceva mai departe, se zăreau grajduri şi două manejuri, precum şi mai multe mici dependinţe în care locuia probabil personalul angajat.

Uluită de frumuseţea locului, Maureen îşi parcă jeepul lângă maşina lui Adam, şi sări jos, entuziasmată.

- Când vorbeai despre fermă, nu-mi imaginam cât poate fi de magnific locul acesta, remarcă ea, încântată.

Cu mâna streaşină la ochi, admiră o clipă apusul de soare în spatele munţilor, care scălda totul într-o lumină uimitoare ale cărei nuanţe mergeau de la un portocaliu orbitor la purpuriul strălucitor.

Adam, cu un zâmbet prefăcut modest, deschise porbagajul maşinii Maureenei.

- Ti-am spus că o să-ţi placă!

Tânăra luă o valijoară mică, în timp ce Adam, cu o geantă de voiaj sub braţ, luă cele două valize grele.

- Nu credeam că este o fermă adevărată, remarcă ea.

- Cam aceasta este definiţia unei ferme, o ironiză el.

- Fără îndoială, dar eu cunosc o serie de persoane care s-au străduit să spună "fermă" unei case la ţară care are şi câteva sute de metri pătraţi de curte.

Zâmbetul lui Adam se întinse pe toată faţa.

- Aici avem obiceiul să măsurăm mai degrabă în sute de hectare. Cam asta-i diferenţa ...

Râsul profund al tinerei îl lovi pe Adam ca un pumn în stomac.

Cucerit, îi privi pe furiş conturul buzelor, ochii superbi, tiviţi cu gene incredibil de lungi, tenul proaspăt care te îndemna parcă să-l mângâi. Părul ei superb pe care-l vedea pentru prima oară răvăşit peste umeri, prindea reflexe acaju în lumina purpurie a apusului. Ochii de un albastru închis exprimau o bucurie pe care Adam nu o mai citise niciodată în ei, şi care-l tulbură.

Hotărât lucru, Maureen era departe de imaginea pe care el şi-o construise despre ea. Si dacă până acum fusese rece şi distantă, nu o făcuse special pentru el. Atitudinea ei condescendentă ascundea o fragilitate, chiar o suferinţă pe care el ţinea cu orice preţ s-o descopere. Oricare ar fi fost secretele ei, cu siguranţă că de vină era şi un bărbat. Si deja, fără să-l cunoască, Adam îl detesta.

Cu un gest plictisit, Adam puse cartea pe noptieră şi, cu un oftat, îşi sprijini capul de speteaza patului. în ciuda eforturilor de a se concentra asupra lecturii, gândul de a o şti pe Maureen

atât de aproape îl bântuia ca o musculiţă care-i punea nervii la grea încercare.

De ce oare, când casa avea o mulţime de camere, mama sa simţise nevoia s-o instaleze în camera alăturată?

Erau atât de aproape unul de altul încât aproape puteau să-şi audă respiraţia ... La acest gând, inima lui Adam începu să bată nebuneşte în piept.

Agasat de situaţie, se dădu jos din pat şi făcu vreo câţiva paşi pentru a deschide uşa cea mare de sticlă care dădea spre curtea interioară. în picioare în prag, cu braţele încrucişate, contemplă o clipă suprafaţa irizată a apei din piscină, scăldată într-un nimb sidefiu al razelor lunii. Cu privirea ridicată spre bolta înstelată, Adam inspiră adânc aerul înmiresmat şi se lăsă învăluit în mantia liniştitoare a nopţii.

Ce i se întâmpla? îşi mai dăruise o dată inima unei femei, şi încă şi astăzi se mai simţea rănit. Totuşi, intrigat de trecutul misterios al tinerei, hipnotizat de personalitatea ei derutantă, Adam era gata să renunţe la convingerile lui atât de bine stabilite. Ar fi fost atât de uşor să se îndrăgostească din nou şi apoi să sufere profund. Şi pentru nimic în lume nu mai voia să retrăiască aşa ceva!

îşi stăpâni un râs amar.

Prietenii lui, care-l credeau un Don Juan, ar fi fost surprinşi să afle că era bărbatul unei singure femei. Si această femeie murise la douăzeci şi patru de ani. De atunci convins că nu

întâlneşti decât o dată în viaţă adevărata dragoste, se mulţumea să trăiască aventuri fără viitor şi cuceriri facile.

Dintr-o dată, îşi dădu seama cât era de ridicol să se ascundă în camera lui ca un licean, şi hotărî să remedieze această situaţie.

Pradă unei nelinişti nedefinite, Maureen trecea de pe un canal pe altul, cu ajutorul telecomenzii, fără să reuşească să se concentreze asupra imaginilor care-i defilau prin faţa ochilor, când trei bătăi uşoare îi întrerupseră visarea.

Opri televizorul şi îşi puse un capot pe care şi-l petrecu strâns peste piept. Mai întâi nu reuşi să definească de unde venea această nelinişte surdă, dar ciudatul ei presentiment se confirmă când, deschizând uşa, îl zări pe Adam în costum de baie.

Socul de a-l vedea astfel aproape o paraliză. Cu gura larg deschisă, cu ochii uluiţi, îl fixa pe bărbatul din faţa ei, aproape gol. Nu se putu abţine să nu arunce o privire piezişă spre coapsele musculoase, pectoralii încordaţi şi, ridicându-şi privirea spre bărbia voluntară, să nu-i vadă buzele cărnoase şi părul ud.

Strălucirea privirii lui, zâmbetul discret care lăsa să i se întrevadă dinţii foarte albi, îi evoca irezistibil imaginea unui lup în căutarea prăzii. Şi deodată, i se făcu frică. Se temea ca voinţa ei să nu cedeze în faţa ispitei ...

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Adam care părea să

măsoare cu exactitate efectul produs asupra ei.

- Ce-ai zice să facem câteva lungimi de bazin?

Buimăcită, Maureen rămase o clipă fără glas.

- Vrei să spui ... să înotăm?

Zâmbetul lui Adam, deveni şi mai ironic ...

O flacără ciudată licărea în ochii lui, şi în spatele ironiei cuvintelor, Maureen ghici o dorinţă intensă, atât de puternică încât, preţ de o clipă, simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

Cu un efort imens, îşi îndreptă umerii şi luă o expresie indiferentă:

- Dar acum este ora de somn, răspunse cu fermitate.

- Dimpotrivă, eu cred că este un moment ideal pentru a înota, insistă el. Aerul este încă foarte cald şi este suficient de întuneric pentru ca să nu ţi se vadă celulita!

Maureen tresări, jignită.

- Ce te face să crezi că am celulită?

- Nimic. Dar ştiu că femeile îşi fac întotdeauna griji pentru lucruri fără importanţă.

Tânăra făcu ochii mari, neîncrezătoare.

- Adică, nu-ţi pasă dacă o femeie nu este perfectă?

- Absolut, afirmă Adam pe un ton convingător. De altfel, eu nu remarc niciodată defectele fizice.

Din ce în ce mai tulburată, Maureen căută cu disperare un mod de a-i refuza invitaţia.

- Si de ce eşti sigur că ştiu să înot?

Privirea arzătoare a lui Adam alunecă peste trupul ei ca o mângâiere.

-Pari mai degrabă genul sportiv şi m-aş mira să nu ştii să înoţi.

Maureen îşi simţi rezistenţa clătinându-se. La urma urmei ce era rău în a face câteva lungimi de bazin în compania unui coleg de serviciu? Cu atât mai mult cu cât, la ora asta, apa era nespus de răcoroasă.

- Bine, de acord, cedă ea. Dă-mi câteva minute să mă schimb. Ne întâlnim pe terasă.

In timp ce ea venea spre el, Adam, aşezat într-un şezlong, luă un pahar de pe măsuţa joasă şi i-l întinse.

- Ce este?

- Ananas, grepfrut, zmeură. Este o reţetă a mătuşii mele Rose.

Când se aşeză şi ea, Maureen remarcă faptul că şezlongurile erau foarte aproape unul de altul. Mult prea aproape, după părerea ei! Tocmai voia să-l îndepărteze pe al său când întâlni privirea zeflemitoare a lui Adam. Era evident că aşezase special şezlongurile în acest fel! Ei bine, gândi ea, n-avea decât, va rezista provocării lui!

Luă cu reticenţă paharul pe care el încă îl ţinea în mână, şi îşi muie buzele în lichidul roz.

Printre pleoapele întredeschise, Adam contempla pe furiş curbele voluptuoase ale Maureenei, pe care le dezvăluia cu

generozitate costumul de baie alb.

Ca atrasă de un magnet, privirea i se opri pe rotunjimile sânilor pe care-i vedea săltând într-un ritm din ce în ce mai rapid, ca un ecou la bătăile propriei lui inimi.

Sub privirea lui arzătoare, Maureen avea impresia că întreg trupul i se topeşte precum zăpada la soare. Speriată de violenţa senzaţiilor pe care el i le trezea, se îndreptă brusc, şi puse paharul pe măsuţă.

Vocea cu care vorbi, puţin cam tăioasă, nu dezvăluia totuşi o prea mare dezamăgire.

- Aşadar, ai găsit?

Adam tresări.

- Poftim?

- Celulita. Am sau nu am?

El schiţă un zâmbet.

- Cu hainele cu care te îmbraci de obicei, pari cu totul altfel.

- Ca şi cei mai mulţi dintre oameni, presupun.

Neştiind cum să mai continue discuţia, se întrerupse şi îşi plecă privirea de teamă să nu întâlnească ochii lui Adam. Tânărul oftă adânc şi se lăsă pe speteaza şezlongului.

Intre ei se lăsă o tăcere apăsătoare, în timp ce aerul părea să se încarce din ce în ce mai mult cu electricitate.

După un timp.

Adam îndrăzni să-i pună întrebarea care-l intriga de la

prima lor întâlnire:

- De ce ai hotărât să te faci geolog?

- Incă de când eram mică, am vrut întotdeauna să ştiu totul: de ce iarba este verde, de ce strălucesc stelele ... La liceu, aşteptam cursurile de ştiinţe naturale cu aceeaşi nerăbdare cu care prietenele mele aşteptau întâlnirile de vineri seara.

- Nu-mi spune că nu-ţi plăcea să te distrezi, remarcă Adam.

- Si totuşi, aşa este.

- Trebuie să fi ieşit vreodată cu vreun băiat, nu? La urma urmei, ai fost chiar măritată ...

- De fapt, pe David l-am cunoscut la Universitate, îi explică ea. După o lună, ne-am căsătorit. Şi anul următor am divorţat.

- Ce s-a întâmplat?

- Adică?

- Divorţul ... Trebuie să se fi întâmplat ceva între voi. A intervenit altă femeie?

"Dacă ar fi fost atât de simplu". gândi ea.

Cu un soţ infidel, ar fi găsit curajul să lupte, dar cum să reacţionezi când bărbatul pe care-l iubeşti, tatăl copilului tău, te acuză că nu eşti o mamă bună? Când moartea subită a nou-născutului i-a smuls-o pe micuţa Elizabeth, David a făcut-o egoistă şi iresponsabilă, în loc să-i ofere susţinerea de care avea atâta nevoie. Când a părăsit-o, menajera a crezut că va muri de atâta suferinţă.

Dar astăzi, privind în urmă, îşi dădea seama că David nu o

iubise niciodată cu adevărat.

Tăcerea se prelungi într-atât, încât Adam începea să creadă că ea nu-i va răspunde la întrebare, când Maureen se hotărî în sfârşit s-o facă.

- Nu, n-a fost din cauza unei femei. Pur şi simplu, n-aveam nici aceleaşi priorităţi, nici aceleaşi valori.

- Adică?

Tânăra se încruntă.

- Nu ţi se pare că devii cam indiscret?

Adam îşi întinse picioarele astfel că atinse uşor picioarele goale ale tinerei femei. Aceasta şi le retrase imediat sub şezlong. Cu coatele sprijinite pe genunchi, Adam se aplecă spre ea şi-şi cufundă privirea de smarald în ochii ei albaştri.

- N-o fac din indiscreţie, spuse el. Mă mir doar că un bărbat a putut să fie atât de nebun încât să te părăsească. Atunci când ai norocul să fii iubit de o femeie ca tine, nu o abandonezi.

- Maureen îşi plecă privirea. Ochii lui pătrunzători care păreau să ghicească prea multe lucruri o făceau să se simtă stânjenită.

- Se pare că mă consideri ca pe un trofeu pentru cel care mă cucereşte, zise ea, puţin vexată.

- Cele mai multe femei consideră asta un compliment.

- Eu sunt o persoană, protestă ea. O fiinţă umană. Nu o pradă pe care un bărbat să şi-o poată adăuga la tabloul lui de vânătoare!

Brusc, se ridică să facă vreo câţiva paşi spre piscina a cărei suprafaţă scânteia ca mii de diamante sub lumina ireală a lunii.

Adam se apropie imediat, şi o prinse cu fermitate de braţ.

- De ce nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat între tine şi fostul tău soţ?

Atingerea neaşteptată a acestei mâini calde o tulbură şi mai mult. Maureen se strădui din răsputeri să lupte cu această tulburare. Apropierea aceasta senzuală, respiraţia aceasta care-i mângâia obrazul, parfumul atât de masculin care o învăluia, ameninţau s-o facă să-şi piardă capul.

Se eliberă cu o mişcare bruscă.

- Nu vorbi despre un "soţ", protestă ea cu o voce surdă. David şi cu mine ne-am despărţit de mai bine de zece ani.

Deodată, Maureen ridică privirea spre Adam.

- Dar de ce vorbim acum despre toate astea? Parcă venisem să înotăm.

Un zâmbet ironic pluti pe buzele lui Adam care, fără să-i lase timp să reacţioneze, o prinse de mijloc.

- Ai dreptate, Maureen. Să mergem!

- Adam! strigă ea, speriată.

Era însă prea târziu. Adam sărise în apă trăgând-o şi pe ea după el. în spaima ei, se agăţă instinctiv de umerii lui. Cu mâinile cuprinzându-i talia, el o strânse şi mai aproape, iar Maureen se înfioră simţindu-i palmele care-i mângâiau spatele, căldura picioarelor musculoase care se împleteau cu ale ei.

Când ieşiră la suprafaţă, Maureen tuşi, aproape sufocată, şi îşi dădu capul pe spate. Faţa lui Adam era prea aproape, mult prea aproape de a ei. îi simţea muşchii puternici ai umerilor încordaţi sub palmele ei, şi pielea lui i se păru fierbinte în apa rece a piscinei.

Profund tulburată, tânăra femeie încercă să se elibereze, dar eforturile ei rămaseră zadarnice.

- Eşti nebun! strigă, fulgerându-l cu privirea.

- Ai absolută dreptate, murmură el cu o voce răguşită.

In adâncul ochilor lui verzi strălucea flacăra unei dorinţe atât de intense încât pentru o clipă Maureen fu cât pe ce să renunţe la luptă, cuprinsă de nevoia de a se abandona în braţele lui.

Cu un efort de a-şi recăpăta controlul, încercă să glumească.

- întotdeauna îţi arunci invitaţii în apa îngheţată în loc de bun venit?

Râsul profund şi sigur al lui Adam o făcu să se înfurie.

- Contrar a ceea ce probabil crezi, aici n-am invitat niciodată vreo femeie.

In timp ce-i admira pieptul cu muşchi puternici, bronzat şi presărat cu picături scânteietoare de apă, părul negru cu şuviţele-i ude lipite de frunte, Maureen nu-şi putu reţine o expresie de îndoială. Cu un asemenea fizic, probabil că nu trecea neobservat printre femei!

- Să nu-mi spui că trăieşti ca un pustnic. N-am să te cred.

- Nu am spus asta. Dar te asigur că aici n-a venit nici o femeie.

Cum ea continua să-l privească neîncrezătoare, Adam îi luă mâinile şi-i lipi palmele de pieptul său.

- Cine minte să meargă în iad!

Profund tulburată de bătăile inimii lui pe care o simţea vibrând sub degetele ei, Maureen încercă din nou să se elibereze. Dar eforturile ei de a desface menghina care-i cuprindea mâna rămaseră zadarnice.

- Ajunge, Adam! Acum, dă-mi drumul!

Dar tânărul nu ţinu deloc seama de protestele ei şi o strânse şi mai tare la piept.

- Nu am deloc chef să te las să pleci, îi murmură el la ureche.

Tonul tinerei femei deveni ameninţător.

- Adam, ţi-am cerut să încetezi. Nici eu n-am deloc chef să intru în acest joc.

- Greşeşti, ar putea să fie foarte amuzant.

Lipită de trupul lui viguros, simţindu-i căldura şi parfumul ameţitor, Maureen ardea de dorinţa de a i se abandona. Dar deja îşi dăduse seama că părea să însemne pentru ea mult mai mult decât o aventură. Şi gândul acesta o îngrozea.

Deodată însă, îşi cufundă privirea în ochii lui Adam şi-şi apropie buzele de ale lui.

- Aşadar, vrei să te distrezi, murmură ea aproape de buzele

lui.

- Ce ... Dar ce faci? bâigui Adam.

- Ai spus că ar putea să fie amuzant. Ia să vedem ...

Profitând de surprinderea lui, Maureen îşi lipi buzele de ale lui într-un sărut pătimaş.

Apoi, simţindu-l fremătând în urma acestui asalt senzual, tânăra femeie îşi îndepărtă printr-o mişcare bruscă faţa de a lui.

In liniştea care urmă după aceea, Maureen percepu ritmul sacadat al respiraţiei lui Adam, care lupta cu disperare să-şi păstreze controlul.

- Ce-ai încercat să faci? Să-mi dai o lecţie?

- Intr-adevăr, am vrut să te fac să înţelegi că eu nu sunt dintre acelea cu care să te distrezi.

Când el îşi mai slăbi strânsoarea, Maureen se îndepărtă spre marginea piscinei.

Din câteva mişcări, Adam o ajunse şi o prinse de cot, în clipa când ea încerca să iasă din apă.

- Si dacă ţi-aş spune că sunt serios? Că te doresc aşa cum n-am dorit vreodată vreo femeie?

Ea clătină din cap cu ironie şi-i susţinu privirea în care se citea o pasiune violentă, care fără voia ei o tulbură.

- Ti-aş răspunde că este încă unul din trucurile tale de Don Juan, şi pe care îl afirmi fără ruşine celor care se aventurează până aici!

Lipind-o cu spatele de peretele piscinei, Adam puse

stăpânire cu sălbăticie pe buzele ei. Abandonând o luptă inegală, şi surprinsă de senzaţiile neaşteptate care o cuprindeau, Maureen depuse imediat armele. Cu braţele încolăcite după gâtul lui Adam, simţi că pluteşte sub mângâierile buzelor lui voluptuoase şi fierbinţi.

Învăluită în capcana de senzualitate pe care el o ţesea în jurul ei.

Se înfiora când mâna îndrăzneaţă a lui Adam se aventură în explorarea trupului ei.

închise ochii, atentă doar la senzaţiile nebănuite care o cuprindeau, când brusc, Adam se desprinse de ea.

- Nici eu nu sunt cel cu care doar să te distrezi!

Şi fără să-i lase timp de replică, Adam ieşi din piscină şi se îndepărtă cu paşi repezi spre casă.

înainte de a închide uşa de sticlă, îi aruncă peste umăr:

- Noapte bună!

"Noapte bună!" Ca şi cum Maureen şi-ar mai găsi acum liniştea necesară ca să adoarmă!

Capitolul 4

Maureen dormi puţin. Şi foarte prost. Ar fi dorit totuşi să-şi uite umilinţa în somn, dar nu avu parte de acest refugiu. Şi până în zori, retrăi acea clipă când Adam o sărutase.

Veneau s-o tulbure tot felul de sentimente contradictorii. Se revedea fără încetare ghemuită în braţele liniştitoare ale lui Adam, cu trupul lipit de al său. îi resimţea căldura şi parfumul îmbătător.

N-ar fi fost fost minunat să facă dragoste cu el? ...

Dar nu trebuia să se mai gândească la asta.

Hotărâtă să nu lase aceste gânduri nedorite să-i pătrundă în minte, imediat ce se trezi coborî fără zgomot scara. Dat fiind ora matinală, credea că este prima care se trezise. Se înşela.

Intâmpinată de aroma cafelei proaspete, îi găsi pe Chloe şi pe Wyatt aşezaţi la masa din bucătărie.

Le refuză politicos invitaţia de a rămâne cu ei şi urcă din nou în camera ei cu o tavă cu micul dejun. Nu avea nici un chef să-l întâlnească pe Adam.

Totuşi, chiar dacă perspectiva de a se întâlni faţă-n faţă cu tânărul bărbat o deranja teribil, trebuia mai devreme sau mai târziu să-i înfrunte privirea când va ajunge la birou. Si atunci, va trebui să se prefacă foarte bine că uitase de valul de senzaţii contradictorii, cum ar fi surprinderea, emoţia sau teama, pe care le resimţise în braţele lui.

- Dar, pe cuvântul meu, te surmenezezi muncind atâta!

Maureen, care îşi petrecuse toată dimineaţa în laborator, ridică ochii de pe dosarele din faţa ei, uimită să-l vadă pe Adam pe care nu-l auzise venind.

Când îi văzu zâmbetul radios, îi veni greu să-şi stăpânească bătăile inimii, din ce în ce mai violente.

Era evident că fiecare dintre ei simţea văzându-l pe celălalt o bucurie mult mai mare decât şi-ar fi dorit. Aşa că, printr-un acord tacit, evitară orice referire la ceea ce se petrecuse în ajun.

- Oh! Bună dimineaţa, Adam. Pot să te ajut cu ceva? spuse ea cu o voce veselă.

Tânărul se apropie de masa lungă plină cu bucăţi de rocă şi eprubete care conţineau probe de sol, şi îşi încrucişă braţele peste pieptul lat.

- Poate. Aş vrea să aflu rezultatele de la sonda 55. Ai avut timp să studiezi eşantioanele pe care ţi le-au adus ieri?

Tânăra dădu din cap şi se îndreptă spre un raft plin cu dosare.

- Totul este aici zise ea întinzându-i o mapă. Am studiat cu grijă toate datele. Şi după părerea mea, ar fi mai bine să renunţăm.

- Să renunţăm? Eşti nebună! Se pare că nu-ţi dai seama cât am investit în acest foraj. Trebuie să găsim petrol cu orice preţ. Şi tu eşti aici ca să ne ajuţi în acest sens.

- Ştiu foarte bine cât v-au costat primele cercetări, spuse Maureen. Scrie totul în acest raport. Şi tocmai pentru că nu vreau să pierdeţi mai mulţi bani, vă sfătuiesc să opriţi imediat lucrările. în subsol nu se află suficient petrol, încât să continuaţi forajul.

- Ultimul geolog care a lucrat pentru noi afirma contrariul, se încăpăţână Adam.

Maureen îi aruncă o privire glacială.

- Dacă părerea lui era atât de infailibilă, de ce nu l-aţi păstrat?

- Arată-mi!

- Ce vrei să-ţi arăt? se miră Maureen.

- Ceea ce-ţi permite să fii atât de categorică.

- Este o deducţie ştiinţifică. Si nu cred că poţi înţelege toate

etapele raţionamentului meu.

Prin privirea lui Adam trecu o licărire ironică.

- Zău? Si de ce crezi asta?

- Pare-mi-se că eşti inginer, răspunse Maureen.

- Intr-adevăr. Dar am şi o diplomă în geofizică.

Iritată, Maureen replică:

- Si atunci, de ce m-a mai angajat tatăl tău?

- Pentru că eu sunt departe de a avea competenţele tale, recunoscu Adam. Si apoi, are nevoie de mine pe teren pentru a dirija oamenii.

- Foarte bine, încuviinţă Maureen. Din moment că eşti în stare să descifrezi un traseu seismologic, îţi voi arăta pe ce se bazează concluziile mele.

Cu un gest brusc, îi luă dosarul din mână şi se îndreptă către o masă lungă de lângă geam. Apoi scoase din dosar documentele şi le înşiră în faţa ei.

Pe unul din grafice, urmări cu degetul o curbă şi se opri pe un punct precis.

- Vezi, aici ...

Se opri brusc simţind mâna lui Adam punându-se peste a ei.

Şi-o retrase rapid şi întoarse spre el o privire furioasă.

- Ce te-a apucat? exclamă ea. Cred că ţi-am mai spus că nu-mi plac jocurile astea.

- Dar, Maureen, fir-ar să fie! N-am deloc de gând să flirtez cu

tine. Voiam doar să-ţi atrag atenţia.

Tânăra femeie îl privi bănuitoare.

- De ce?

Adam oftă.

- Pentru că nu-mi place cum ne purtăm acum unul cu altul.

- Adică?

- Parcă am fi doi străini. Şi mai mult chiar, mă întreb dacă doi necunoscuţi nu s-ar purta mai curtenitor unul cu altul decât noi.

- Nu cred că relaţiile noastre pot fi mai bune de atât, remarcă ea.

- Şi de ce? Mă deteşti în asemenea măsură?

Dimpotrivă, se pare că începea să-i acorde prea multă importanţă. O făcea să-şi piardă capul, îi inspira vise extravagante şi asta nu-i plăcea. în viaţa ei nu era loc pentru Adam. Era mai bine să-şi amintească asta înainte de a fi prea târziu.

- Nu, nu te detest. Dar ...

Se strădui să-şi ridice încet capul şi să-i susţină privirea care o tulbura.

- Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută ...

- ... a fost o greşeală, termină Adam fraza.

- Absolut, replică Maureen cu fermitate.

- Atunci, iartă-mă pentru ieri, Maureen. Am... mi-am pierdut capul. Iţi promit că nu se va mai întâmpla niciodată.

Stânjeniţi amândoi, se priviră pe furiş, apoi îşi feriră privirile, de teamă ca în ele să nu se citească o negare a ceea ce-şi spuseseră.

- Poate că am putea uita ce s-a întâmplat, şi să pornim iarăşi de la zero, sugeră Adam.

Cum să uite ce se petrecuse între ei aseară? Ii era de-ajuns să închidă ochii pentru a resimţi din nou vertijul care o cuprinsese când Adam pusese stăpânire pe buzele ei, pentru a retrăi minunatele senzaţii care o copleşiseră când îşi lipise trupul de al ei.

Trebuia să recunoască faptul că niciodată vreun bărbat, nici chiar David, n-o tulburase în asemenea măsură. Adam avea asupra ei o putere miraculoasă, care o făcea să-şi piardă controlul. Dar trebuia oare să-şi lase doar simţurile să vorbească? Să-şi facă munca imposibilă aici, şi să se renege pe ea însăşi?

- Suntem amândoi adulţi, zise ea cu un calm pe care era departe de a-l resimţi. Nu este cazul să facem o dramă pentru atâta lucru.

Ofensat de dezinvoltura ei, Adam se strădui să rămână şi el calm pentru a nu învenina şi mai mult relaţia lor.

- Perfect, spuse el. Mă bucur că am rezolvat această problemă.

- Şi eu, minţi Maureen. Şi acum, să revenim la problema sondei 55. Dacă într-adevăr crezi că hotărârea mea este proastă, spune-mi. Oricum, vreau să studiez din nou întreg raportul, dar nu-ţi promit că îmi voi schimba părerea.

în tăcere, Adam adună una câte una hârtiile pe care Maureen le înşirase pe masă, şi le puse la un loc în mapă.

- Nu va fi nevoie, spuse el. îi voi spune tatălui meu că oprim forajul în acel teren.

Maureen făcu ochii mari.

- Dar tu ... tu ... bâigui ea.

Se opri la timp pentru a-şi aduna gândurile şi a reformula fraza.

- Credeam că nu eşti de acord cu concluziile mele.

- Da fapt, îi explică Adam, voiam doar să verific dacă eşti sigură pe tine. Am văzut că eşti, şi asta îmi este de-ajuns.

Chipul lui Maureen încremeni.

- îţi mulţumesc că mi-ai făcut să-mi pierd timpul degeaba. Şi acum, te rog să mă scuzi, am de lucru.

Fără să mă mai aştepte răspunsul , îi întoarse spatele şi îşi reluă locul la microscop.

Câteva clipe mai târziu, auzi uşa laboratorului închizându-se.

Abia atunci lăsă să-i scape un oftat de exasperare. Era un adevărat calvar să lucreze cu acest om.

***

- Imi dau seama că vă grăbesc, recunoscu Maureen. Dar am nevoie de această casă cât mai curând posibil.

Agentul imobiliar nu mai contenea cu scuzele şi promisiunile pe care Maureen le asculta distrată. Si când închise telefonul, nu-şi putu reţine o reacţie de enervare. Era a treia seară în această săptămână când suna la agenţie, şi începea să nu mai suporte această aşteptare. Cu cât va pleca mai repede de la ferma familiei Sanders cu atât va reuşi să stabilească nişte relaţii normale cu Adam. Cel puţin aşa spera

Traversă încăperea, dădu la o parte draperiile grele şi deschise larg fereastra ce dădea spre munţi. O învălui o briză răcoroasă. Se

înfioră uşor şi îşi încrucişă braţele pe piept. Apoi închise ochii şi inspiră profund.

Toată săptămâna făcuse în aşa fel încât să păstreze distanţa faţă de Adam. Era mai bine aşa, ştia asta, dar se simţea totuşi şi frustrată. Incepea să depindă prea mult de Adam, şi asta nu-i plăcea. Pe timpul zilei, munca îi permitea să nu se gândească prea mult la el, chiar dacă îşi lăsa uneori mintea să hoinărească. Cu ochii privind în gol, îşi amintea seara aceea, cuvintele tulburătoare pe care el i le şoptise, apoi raţiunea îşi reintra în drepturi. Dar noaptea o bântuiau vise extravagante care-i vorbeau despre pasiunea ei tumultuoasă îi înflăcărată.

Maureen se simţea dintr-o dată prizoniera principiilor ei. în ciuda încăpăţânării de a nega sentimentele pe care i le inspira Adam, trebuia să recunoască faptul că prezenţa lui o reconforta şi o umplea de o bucurie pe care n-o mai resimţise de multă vreme, de o exaltare care semăna leit cu dragostea.

Dar cum putea să fie îndrăgostită de un om pe care nu-l cunoştea decât de câteva zile?

Se jurase totuşi să nu-şi mai dăruiască vreodată inima unui bărbat. Crezuse deja o dată că găsise fericirea şi aceasta se risipise apoi într-un mod foarte dureros.

Până la întâlnirea cu Adam, crezuse că îşi va sfârşi viaţa singură, dar de fiecare dată când privirile li se întâlneau, neliniştea inimii, unda de căldură care-i inunda trupul, veneau să-i alunge principiile şi pretinsa ei indiferenţă faţă de dragoste. Ca şi cum

senzualitatea ei, prea mult timp înăbuşită, se revolta şi rupea lanţurile. Tot felul de gânduri i se învălmăşeau în minte. Cu toate astea, avea sentimentul că acţionase conform conştiinţei sale. Totul era în regulă. în viaţa ei nu era loc pentru Adam.

Şi nici nu era nici un alt motiv pentru ca ea să continue să se ascundă în camera ei de teamă să nu-l întâlnească.

Ridică din umeri şi se îndreptă spre baie.

Când ieşi după douăzeci de minute, se simţea mult mai bine. Ajunsă în camera ei, îşi pieptănă părul încă umed, îl împleti într-o coadă pe care şi-o prinse cu o agrafă. Işi privi cu un ochi critic pantalonii de in bej şi jacheta albă, apoi adresă un zâmbet imaginii din oglindă.

Cu un gest reflex, îşi aplică un luciu de buze, apoi se grăbi să coboare în bucătărie, chiar dacă era încă prea devreme pentru cină.

Aşa cum se aşteptase, încăperea era goală. Era evident că mama lui Adam nu se întorsese de la grajduri.

Bău un pahar de suc de portocale în timp ce se întreba de ce Chloe nu avea nici bucătăreasă, nici menajeră. In mod ciudat, familia Sanders ducea o viaţă relativ modestă în comparaţie cu aceea a oamenilor din mediul lor.

Pierdută în gândurile ei, Maureen auzi dintr-o dată zgomot de paşi în spatele ei. Imediat degetele i se crispară pe paharul cu suc şi simţi o furnicătură arzătoare pe şira spinării. Ar fi putut să jure că era Adam!

- Bună seara, Maureen.

Cu un efort imens de a părea indiferentă, tânăra femeie se întoarse spre el.

- Salut! răspunse ea cu dezinvoltură.

Sprijinit de un bufet, într-o atitudine flegmatică, Adam părea că ocupă tot spaţiul.

Când îl zări, frumos de îţi tăia răsuflarea în ciuda hainelor ponosite de lucru, inima îi tresări în piept şi încremeni de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

Era îmbrăcat în nişte blugi vechi şi o cămaşă în carouri întredeschisă peste tot torsul bronzat. Mânecile suflecate dezvăluiau braţele puternice, înnegrite de praf, şi mâinile cu mănuşi de piele uzată. De sub pălăria dată spre spate i se prelingea o dâră de sudoare pe frunte. Niciodată nu-l văzuse emanând o asemenea senzualitate, o virilitate atât de evidentă.

Deodată, el îi zâmbi devastator şi Maureen simţi o undă de foc curgându-i prin vene.

- Ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă ea. Eşti plin de praf, murdar ...

Când el se apropie şi ridică un braţ ca să-şi ia un pahar din bufet, doar un efort supraomenesc o ajută pe Maureen să nu facă un pas lateral ca să se ferească de el.

- Mama mi-a dat voie s-o ajut să muncească la grajduri, explică el.

- Ti-a dat voie? se miră Maureen.

Adam se aplecă spre frigider şi-şi turnă suc în pahar.

- Poate că nu ştii că mama şi sora mea cresc cai de curse. Si nu lasă pe oricine să se apropie de ei.

- Chiar şi cu tine sunt suspicioase?

Adam zâmbi văzându-i expresia neîncrezătoare.

- Ei da, chiar şi cu mine!

- Şi eu care te credeam un adevărat cowboy, glumi ea.

- Este adevărat că mă pricep foarte bine la cai, dar cei pursânge sunt foarte diferiţi. Sunt nişte animale destul de ursuze, şi eu nu am răbdarea necesară ca să mă ocup de ei.

- Mă îndoiesc de asta, dar în sfârşit ... murmură Maureen.

Contrar aşteptării, Adam izbucni în râs.

- îmi face plăcere să te aud din nou spunând ceea ce gândeşti.

- Ce înţelegi prin "din nou"? N-am obiceiul să-mi ascund sentimentele, protestă ea.

- Faţă de alţii, nu ştiu. Dar faţă de mine, da.

- Nu-i adevărat, zise ea cu multă convingere. Sunt întotdeauna foarte sinceră şi directă cu tine.

- în ceea ce priveşte munca, poate.

Era greu să-i susţină privirea atât de intensă, şi Maureen crezu că o să leşine când el făcu iarăşi câţiva paşi spre ea.

Ca să mai câştige timp să se reculeagă, se întoarse spre chiuvetă şi îşi clăti paharul.

Adam era acum atât de aproape în spatele ei încât putea să-i

simtă parfumul amestecat cu mirosul mai acrişor de piele şi de cai.

Foarte încet, Adam se sprijini de chiuvetă şi îşi încrucişă braţele.

Maureen, care îl privea cu coada ochiului, remarcă deodată impresionanta rană ce se întindea de la încheietura mâinii până aproape de cot.

- Adam! strigă ea. Ce-ai făcut la braţ?

Nu-i nimic grav, afirmă el. Un cal s-a zbătut ceva mai mult, şi cureaua pe care o aveam înfăşurată în jurul braţului a alunecat.

- Dar ţi-a luat toată pielea! remarcă ea, speriată.

Fără să-i mai lase timp să protesteze, îi luă braţul şi începu să-l examineze.

- Si rana este plină de praf. Trebuie dezinfectată imediat.

- Nu-i nevoie, mă ocup eu de asta mai târziu, protesă Adam.

- Stiu foarte bine cum o să te ocupi!

Tânăra femeie îi aruncă o privire mustrătoare.

- O să dai drumul la robinetul de apă rece pentru câteva secunde şi o să declari că, gata, s-a curăţat.

Adam zâmbi, şi în jurul ochilor apărură câteva riduri fine care dădeau privirii lui o expresie maliţioasă.

- Aşa am făcut întotdeauna până acum şi iată că n-am murit.

- Ei bine, de data asta vei face altfel, hotărî Maureen cu fermitate. Unde este dezinfectantul?

- Bine, de acord, capitulă Adam. Abandonez lupta. Mă duc să caut trusa de prim-ajutor.

Dar fără bandaj! Nu vreau să fiu de râsul oamenilor de la fermă.

Reveni după câteva minute cu o valijoară de plastic. Maureen îi ordonă imediat să se aşeze. Apoi îi luă braţul, şi lăsă să-i scape o exclamaţie dojenitoare.

- Este îngrozitor, decretă ea în timp ce-i tampona plaga cu un antiseptic.

Adam tresări la senzaţia de usturime produsă de medicament şi nu-şi putu reţine o grimasă de durere.

- Lasă, nu-i nimic, este doar o zgârietură, făcu el pe curajosul. Asta li se întâmplă mereu celor care lucrează cu caii.

Maureen ridică spre el o privire uimită.

- Tu te consideri cowboy?

- Asta şi eram înainte de a începe să lucrez la compania tatălui meu.

- Dar îţi iubeşti meseria actuală, nu-i aşa?

- Bineînţeles. Şi îmi place să supraveghez forajele.

O tăcere stânjenitoare se lăsă între ei, şi Maureen continuă să-i cureţe plaga.

Sensibili la această clipă de intimitate, fiecare dintre ei resimţea evident o tulburare mai vie decât şi-ar fi dorit.

- Ştii, Maureen, spuse deodată Adam, mă bucur că îmi vorbeşti din nou.

Preţ de o clipă, ochii li se întâlniră, şi privirile lor spuneau mai mult decât cuvintele.

- N-am încetat niciodată s-o fac.

Tulburat, Adam îşi aţintise privirea pe buzele bine conturate ale femeii.

- Nu-i adevărat! spuse el. M-ai evitat neîncetat, ca pe un ciumat.

- Aş putea să-ţi spun acelaşi lucru.

Mai emoţionată ca oricând sub flăcările din privirea lui, Maureen îşi concentră atenţia asupra plăgii.

- Şi în afară de asta, fusesem amândoi de acord asupra necesităţii de ...

- ... de a păstra distanţa.

Adam oftă.

- Da, ştiu foarte bine asta, recunoscu el. Dar acesta nu-i un motiv să ne purtăm cu atâta răceală unul faţă de altul. Nu sunt obişnuit să mă port astfel cu oricare dintre colaboratorii mei. Situaţia mă stânjeneşte.

- Şi pe mine, recunoscu Maureen.

- Atunci, nu crezi că am putea încerca să fim prieteni?

- Nu ştiu.

Cu multă tandreţe, îi prinse bărbia cu degetele şi o obligă să-l privească.

- Ce nu ştii?

Tulburată de această atingere neaşteptată, Maureen simţi că o lasă puterile, şi scutură din cap.

- Nu cred că am putea să fim prieteni, răspunse ea.

Există prea multă ...

Cu obrajii îmbujoraţi, stânjenită, se opri.

- ... prea multă atracţie între noi? sugeră Adam.

Tânăra femeie dădu din cap.

- Se poate spune şi aşa, recunoscu ea pe jumătate. Si dacă am încerca să fim prieteni ...

- Dar suntem deja prieteni! o întrerupse el. Numai că tu nu vrei să recunoşti.

- Bun, foarte bine, dacă insişti, să zicem că suntem prieteni.

- Aşa să fie! exclamă Adam.

Incântat de acest rezultat, îi făcu, complice, cu ochiul.

- Cred că vom putea să luăm totul de la zero.

- Si, mai exact, ce propui?

- Am putea începe prin a uita tot ce s-a întâmplat până acum. Si după aceea te-aş putea invita la o plimbare călare. Stii să călăreşti, nu-i aşa?

- Da, cu condiţia să-mi găseşti un cal docil.

- Pentru asta să nu-ţi faci griji.

- Si unde vrei să mă duci?

- Pentru început, ţi-aş putea arăta câte ceva din fermă. Si dacă n-o să fii prea obosită, am putea urca puţin spre munte.

- De acord. Iţi accept invitaţia. Dar te previn că nu sunt o călăreaţă prea bună.

Pe buzele lui Adam apăru un zâmbet.

- Nu-ţi cer nimic altceva decât să fii tu însăţi.

Capitolul 5

îmbrăcată în blugi, cu cizme de piele şi cu o pălărie Stetson pe care i-o împrumutase Adam, Maureen coborî oarecum stânjenită spre grajduri, unde o aştepta el, călare pe un puternic armăsar negru.

- Calul meu unde este? întrebă ea, aruncându-i o privire bănuitoare pe sub borul pălăriei.

- Pe păşunea dinspre nord, îi explică el. Unul dintre oameni a avut nevoie să-l ia ca să adune vitele. Dar nu va întârzia prea mult.

- Nici nu mă gândesc să încalec un cal deja obosit, protestă Maureen. Ar fi o cruzime din partea mea.

- Nu-ţi face griji în privinţa asta, lui Leo îi trebuie mai mult de atât ca să obosească. Şi-a consumat exact atâta energie încât să fie acum docil. Ah! de altfel, iată-l, o să poţi să judeci singură.

Adam sări repede din şa, luă hăţurile pe care i le întinse omul şi o invită pe Maureen să urce.

Un pic speriată, tânăra îşi puse piciorul stâng în scară şi se prinse de oblâncul şeii. In aceeaşi clipă, Adam o prinse de mijloc şi o ridică.

Femeia scoase un strigăt de indignare, şi se lăsă stângace să cadă în şa.

- Trebuia să faci neapărat asta, nu-i aşa? se indignă ea. Este peste puterile tale să te abţii, trebuie să faci întotdeauna un gest deplasat.

- Dimpotrivă, murmură Adam. Cu tine, voi avea întotdeauna grijă să fac gesturi potrivite!

Tulburată de subînţelesul senzual al vorbelor sale, Maureen se crispă.

- Si dacă aş fi căzut de partea cealaltă?

Câteva şuviţe îi scăpaseră de sub pălărie. Avea obrajii în flăcări şi ochii îi exprimau o indignare care o făcea să pară şi mai seducătoare.

- Te-aş fi ajutat pur şi simplu să te ridici. Apoi ţi-aş fi scuturat de praf hainele şi la sfârşit te-aş fi urcat în spinarea lui Leo.

Adam îşi încălecă agil calul şi, cu o apăsare de pinteni, îl făcu să se întoarcă sub privirea admirativă a Maureenei care, de bine de rău, îl urmă până ajunse lângă el.

Când trecură prin dreptul unui ţarc, Anna, care lucra cu un mânz de un an, ridică privirea spre ei, le zâmbi şi le făcu semn cu mâna, după care îşi reluă treaba.

- Când mă uit la sora ta astăzi, îmi vine greu să cred, să-mi imaginez că a fost multă vreme pianistă, remarcă Maureen.

- Dacă vrei, pot s-o rog să cânte pentru tine, şi îţi vei da seama că nu şi-a pierdut talentul.

- Nu reuşesc să înţeleg cum de s-a oprit. Ca să ajungi la gradul ei de virtuozitate, este nevoie de mulţi ani de muncă.

- Aşa este, recunoscu Adam. Dar n-a abandonat niciodată de tot muzica. Astăzi, poate să cânte doar când are chef. Şi, crede-mă, este mult mai fericită ca înainte. întotdeauna a avut pasiunea cailor. De fapt, cuvântul cel mai potrivit ar fi, "obsesie", se corectă el. Este exact ca mama. Este ceva ce au în sânge amândouă.

Sora ta este norocoasă, remarcă Maureen. Şi curajoasă, pe deasupra.

- De ce?

- Pentru că şi-a ascultat inima, în loc să urmeze o cale trasată dinainte ...

Călăriră în tăcere o vreme, uneori atât de aproape unul de altul încât picioarele li se atingeau. De-a lungul câmpiei, se zăreau ici-colo văluri de ceaţă, iar pe iarbă picăturile de rouă, ca nişte minuscule diamante, scânteiau cu mii de focuri, în timp ce soarele palid încerca să străpungă ecranul opac al norilor.

Liniştită de mersul regulat al lui Leo, Maureen respira aerul călduţ şi înmiresmat, savurând dinainte ziua frumoasă care se anunţa.

Deodată, Adam o luă spre o pădurice şi pătrunseră curând printre pinii cu parfumul lor tare şi proaspăt. Mergând pe poteca mărginită de ferigi înalte, copitele cailor făceau să trosnească frunzele şi acele uscate, crenguţele şi conurile de pin care acopereau poteca.

Pe măsură ce înaintau, drumul se îngusta, şi Maureen, pe care o cuprinsese o uşoară nelinişte, se strădui să-l urmeze pe Adam, care îşi conducea calul cu o mână sigură pe cărarea îngustă.

Deodată, ajunseră pe o platformă stâncoasă de unde se dezvăluia o privelişte spre munţi şi spre valea înverzită, de-ţi tăia răsuflarea.

Adam descălecă şi îşi priponi calul de o ramură de pin. Apoi

întinse braţele spre Maureen invitând-o să coboare.

Tulburată de perspectiva de a se afla din nou în braţele lui, şovăi. Nu putea totuşi să rămână la nesfârşit în şa şi să-l lase să aştepte astfel. Cu un oftat de resemnare, îşi trecu piciorul drept peste gâtul calului, şi se lăsă să alunece în braţele puternice ale însoţitorului ei.

în ciuda eforturilor de a rămâne indiferentă, parfumul şi respiraţia atât de apropiată a lui Adam îi provocă imediat o reacţie ieşită din comun.

Preţ de câteva secunde care i se părură o eternitate, Adam o privi, apoi îi cuprinse talia cu braţele.

O tensiune aproape palpabilă se răspândi dintr-o dată în aer. Toate sentimentele pe care Maureen le nega cu înverşunare încă de la primul sărut izbucniră cu şi mai multă forţă. Ştia că, dintr-o clipă în alta, o va săruta. Şi tremura de parcă ar fi fost prima oară. Aşteptă, hipnotizată, ca el să se mai apropie, să-şi plece faţa spre ea ...

Dar, împotriva oricăror aşteptări, Adam o prinse uşor de cot şi o conduse spre marginea platformei. Maureen îşi simţea gura uscată şi inima îi bătea să iasă din piept. Simpla atingere a acestei mâini calde pe braţul ei o făcea să-şi piardă capul.

Cu un fior ce îi străbătu tot corpul, se eliberă şi înaintă singură.

- Atenţie! strigă Adam prinzând-o. Nu te duce prea departe. Pământul s-ar putea surpa. Şi dacă am cădea în prăpastia asta, coioţii sau alte fiare ar avea tot timpul să ne devoreze înainte să ne

găsească cineva.

- Ai un talent teribil de a strica cheful omului, mormăi Maureen.

Fără să dea atenţie bruştei indispoziţii a lui Maureen, Adam arătă cu degetul spre stânga.

- Vezi, acolo se zăreşte Alamogordo.

- Nu mi-am dat seama că deşertul este atât de aproape, remarcă ea.

- Oh, să nu crezi că ţinutul acesta este atât de deşertic. In vale sunt câteva păşuni foarte bune.

- Ciudat, spuse Maureen. Pari să fii la fel de pasionat de creşterea vitelor ca şi de exploatările petroliere.

- Presupun că am moştenit pasiunea aceasta de la tata, murmură Adam, îngândurat.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

- Ce vrei să spui? N-am avut impresia că pe tatăl tău îl interesează cu adevărat caii.

Chipul lui Adam se întunecă brusc. Cu un gest al mâinii, îi arătă o piatră mare şi plată, ceva mai la o parte, şi o invită să se aşeze.

- Stiu că asta te surprinde, zise el aşezându-se alături, chiar dacă asta nu este un secret: Wyatt nu este tatăl meu adevărat.

Maureen îl privi cu gura căscată. Era atât de surprinsă, încât cuvintele rămăseseră blocate, nu mai avea glas.

- De fapt, este destul de complicat, reluă Adam. Wyatt este unchiul meu, iar Chloe un fel de soră vitregă.

- Dar cum este cu putinţă? se miră Maureen. Nu mai înţeleg nimic.

- Este normal. Ti-am spus că este destul de complicat.

Maureen puse, compătimitoare, mâna pe braţul lui Adam.

- Nu-mi mai spune nimic, văd că îţi este foarte greu să vorbeşti despre toate astea ...

- Nu, nu mă deranjează deloc să vorbesc, afirmă el. Nu am nici un motiv să mă ruşinez. De altfel, tatăl meu adevărat a fost cineva foarte stimat în tot ţinutul. A cumpărat aceste pământuri în urmă cu mai bine de şaizeci de ani, şi ferma a construit-o chiar el. Se pare că Thomas Murdock era un tip muncitor şi ambiţios. Dar îi plăcea un pic cam mult alcoolul şi jocurile de noroc. Când sănătatea soţiei sale a început să se şubrezească, a avut o lergătură cu sora lui Wyatt, Belinda. Şi aşa am venit pe lume eu şi Anna. La puţin timp după naşterea noastră, Thomas Murdock a murit de o criză cardiacă.

- Şi Belinda? Trebuie să fi fost mult mai tânără decât el?

- într-adevăr, erau treizeci de ani diferenţă între ei. Şi după câte mi s-a spus, era o fiinţă foarte instabilă pe plan emoţional.

Adam îşi strânse pumnii şi chipul îi încremeni.

- Când a aflat de moartea lui Thomas, şi-a pierdut complet minţile. Şi într-o zi, a venit şi ne-a pus, pe mine şi pe Anna, culcaţi amândoi într-un coş de răchită, pe treptele casei de la fermă.

Profund şocată, Maureen dădu din cap.

- Oh, Dumnezeue, nu se poate! Nu-mi vine să cred. Este îngrozitor ...

- Si totuşi, asta a făcut.

Ceva din expresia lui Adam se schimbase. De o parte şi de alta a gurii îi apăruse o cută adâncă, iar ochii lui verzi îşi pierduseră din îndrăzneală.

- Ne-a găsit Justine, îi explică el. Si o vreme, nimeni nu a bănuit că suntem copiii lui Murdock

- Vrei să spui că Belinda a dispărut fără să dezvăluie cuiva secretul originii voastre?

- Exact.

Adam îşi scoase pălăria şi-şi trecu mâna obosită prin păr.

- Este o poveste lungă ... murmură el.

- Spune-mi ce s-a întâmplat după aceea, îl rugă Maureen.

- Până la urmă au găsit-o şi au internat-o într-un spital de psihiatrie, zise el pe un ton rece şi impersonal. A murit la scurt timp după aceea.

- Si atunci, Cloe şi Wyatt v-au adoptat ...

- Intr-adevăr, datorită nouă s-au întâlnit. Si tot vorbind despre viitorul nostru, s-au îndrăgostit unul de altul şi au hotărât să ne păstreze lângă ei pentru totdeauna. Dar nu ne-au ascuns niciodată adevărata poveste a naşterii noastre. De altfel, de îndată ce ne-am făcut destul de mari ca să înţelegem, Wyatt ne-a citit jurnalul pe care-l ţinea Belinda în timpul legăturii pe care o avusese cu tatăl meu. O să ţi-l arăt într-o zi, dacă vrei. Este o poveste destul de tristă, dar poţi să-ţi dai seama că mama noastră era o femeie inteligentă şi sensibilă, până când dragostea a făcut-o să-şi piardă minţile.

Adam oftă cu resemnare.

- Se întâmplă adeseori asta într-un cuplu, când unul îl iubeşte pe celălalt mai mult decât este iubit.

- Crezi că aşa s-a întâmplat cu mama ta?

Se lăsă un moment de tăcere şi deodată, Maureen îl simţi teribil de vulnerabil. în timp ce el se gândea, ea îi observa pe furiş profilul energic, scrutând fiecare detaliu al trăsăturilor lui: fruntea lată, ochii verzi în care obişnuita-i indiferenţă lăsase loc unei gravităţi misterioase, buzele pline şi senzuale...

Era incredibil de frumos şi emoţionant, şi atât de diferit de impresia pe care ea şi-o făcuse despre el, încât simţi dintr-o dată prăbuşindu-i-se convingerile atât de bine ancorate până acum. Era atât de uşor să se îndrăgostească de Adam ...

Ca şi cum i-ar fi ghicit îndoielile, Adam întoarse brusc capul spre ea şi privirile li se întâlniră. Ea rămase ca hipnotizată, străpunsă cu privirea până în adâncul sufletului.

- Sunt sigur, răspunse el cu o voce gâtuită.

- De aceea nu te-ai căsătorit niciodată? Din cauza a ceea ce li s-a întâmplat pătinţilor tăi?

O licărire glaciară trecu prin ochii lui Adam, şi chipul îi deveni impenetrabil.

- Motivul acesta nu te priveşte!

Rănită de brusca lui răceală, Maureen se strădui să nu-şi piardă cumpătul.

- Eu ţi-am vorbit despre divorţul meu! spuse ea cu un aer

dezamăgit.

- Scuză-mă, Maureen, zise el pe un ton mai blând, dar chiar n-am chef să vorbesc despre asta acum.

- Desigur, Adam, înţeleg.

El se ridică brusc, şi desprinse hăţurile calului.

- Am face bine să ne întoarcem, bombăni el, îndesându-şi pălăria pe cap.

Luni dimineaţă, pe când se pregătea să urce în maşină, Adam îi propuse s-o conducă el la birou. De la plimbarea din ajun, Maureen făcuse în aşa fel încât să păstreze distanţa, şi perspectiva de a se afla singură cu el, chiar şi numai pe parcursul drumului până în oraş, o supăra teribil. Dar neştiind cum să-l refuze fără să-l jignească, se resemnă să urce în maşina lui Adam.

Făcură drumul aproape în tăcere. Maureen, aşezată comod pe scaunul ei, se lăsa legănată de zgomotul regulat al motorului privind pe furiş chipul lui Adam, în timp ce schimbară câteva cuvinte despre programul încărcat care-i aştepta.

De îndată ce ajunseră, se încuiară amândoi în birourile lor şi nu se mai întâlniră până seara târziu.

- Eşti gata?

Surprinsă, Maureen ridică ochii de la microscop şi aruncă o privire peste umăr.

Când îl zări pe Adam, inima îi tresări în piept. Cu acel costum antracit şi cămaşa albă, era impresionant de elegant şi de seducător.

Chiar dacă trebuia să recunoască faptul că-l prefera îmbrăcat în

blugi, ca ieri.

Temându-se să nu se trădeze, îşi plecă privirea.

- Mai lasă-mă câteva minute, până termin aceste ultime teste.

- Nu mă grăbesc.

Se aşeză pe un scaun şi-şi întinse picioarele lungi.

- De fapt, sper că n-ai chef să ne întoarcem acasă imediat, pentru că aş vrea să trec pe la mine, să văd în ce stadiu mai sunt lucrările.

Maureen puse într-un stativ eprubeta care conţinea eşantioane de sol, îşi puse apoi ochelarii în toc înainte să-i răspundă.

După încrederea pe care i-o acordase ieri povestindu-i drama din copilăria lui, ar fi fost nedrept din partea ei să refuze să-l însoţească. în fond, ce riscă? îi spusese doar că nu dorea altceva decât prietenia ei, şi era sincer, Maureen citise asta în ochii lui.

- De ce nu ... zise ea în sfârşit.

Când ieşiră din imobilul companiei, atmosfera era încă sufocantă, în ciuda orei târzii.

- Ce căldură! exclamă Maureen. încă nu m-am obişnuit cu climatul local. Ziua te sufoci, noaptea tremuri!

Adam izbucni în râs.

- Şi încă, asta nu-i nimic. Aşteaptă să vezi iernile de aici. Ninge atât de mult, încât s-ar putea să te cuprindă teama şi să doreşti să te întorci la Houston!

- Trebuie să fie ceva mai mult de atât ca să mă sperie. Nu sunt atât de fragilă pe cât par, să ştii, răspunse ea cu un zâmbet vesel.

O jumătate de oră mai târziu, după ce străbătură într-un nor de praf un drum abia deschis, Adam opri maşina în faţa unei modeste cabane de lemn.

Când intrară în casă, îi întâmpină un miros puternic de rumeguş şi vopsea. In timp ce vizitară casa, Maureen remarcă mobilierul din lemn de pin, foarte simplu, şi şemineul din piatră.

In dreptul terasei de cărămidă, un grătar rudimentar şi o masă de lemn înconjurată de două bănci păreau să-şi aştepte oaspeţii.

In ciuda frumuseţii lui, era un loc singuratic şi, judecând după ceea ce văzuse Maureen, confortul casei era dintre cele mai sumare. Era evident că nici o femeie nu pusese vreodată piciorul aici, nici nu-i dăduse proprietarului cel mai mic sfat în privinţa decoraţiunilor interioare.

- Este foarte frumos, spuse ea. Dar mă întreb de ce mai faci lucrări aici.

- Ce vrei să spui?

- Nu ştiu ... Mie mi se pare că această casă n-ar avea nevoie.

- Este posibil, dar eu locuiesc aici de vreo şase ani, şi de câte ori trec pragul, tot nu am impresia că sunt acasă. înţelegi ce vreau să spun?

Maureen îi înţelegea bine sentimentul. De ani de zile, şi ea căuta cu disperare un loc al ei. Un loc în care să se simtă bine.

- De fapt, mi se pare că ...

Se întrerupse brusc, de teamă să nu pară din nou indiscretă.

- Spune ce ai de spus, o încurajă Adam. Vreau să fii sinceră cu

mine.

- Nu ştiu cum o să iei ceea ce am să-ţi spun, dar asta este. Tu ai vrut-o. Cred că nu acesta este modul în care trebuie decorat un cămin demn de acest nume.

Adam îşi încrucişă braţele la piept, şi o privi cu un aer ironic.

- Adevărat?

- Da.

- Ei bine, pentru mine, tot ceea ce contează este ca o casă să semene cu o casă.

Maureen zâmbi maliţios.

- Ah, şi cum ai de gând să faci asta aici? Pentru că deocamdată, dă-mi voie să-ţi spun, eşti departe de scop!

Adam făcu vreo câţiva paşi înspre capătul celălalt al terasei şi se pierdu în contemplarea peisajului.

- Chiar nu vrei să înţelegi, bombăni el printre dinţi.

- Nu, tu eşti cel care refuzi să priveşti adevărul în faţă. Toate lucrările astea nu folosesc la nimic, pentru că singurul mod de a face din casa ta un cămin este s-o umpli de copii.

Adam se întoarse spre ea şi o privi nedumerit.

- Glumeşti, nu-i aşa?

- Nicidecum! vorbesc foarte serios. Şi tu ştii foarte bine că am dreptate.

Privirea verde a lui Adam deveni dintr-o dată glacială.

- Dar ştiu că ai tupeu! Să îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva, când tu eşti divorţată ... Şi în plus, dacă mă iau după ceea ce mi-ai dat de

înţeles, n-ai nici un chef să te recăsătoreşti.

- Aşa este, recunoscu ea. Dar nu despre mine este vorba în momentul acesta.

Adam râse, cinic.

- Nu conta pe mine că mă voi căsători. Nici nu se pune problema!

Tonul lui autoritar care avea darul s-o exaspereze, o făcu să-şi ridice bărbia. Deloc impresionată, îi ţinu piept.

- Şi de ce, mă rog?

Cu o privire dură, cu maxilarele încleştate, Adam se apropie periculos de ea.

- Am crezut că, aseară, am fost foarte explicit mormăi el. Motivul pentru care nu sunt căsătorit nu te priveşte. Şi nu înţeleg încăpăţânarea ta de a pune mereu pe tapet această chestiune.

Femeia scrută chipul acestui bărbat care o tulbura atât de mult, încercând să-i descifreze emoţiile pe care le reflecta.

- Ciudat, murmură ea. Am totuşi impresia că ai fi putut să...

Se întrerupse însă brusc şi-i întoarse spatele.

- Haide, termină ce ai de spus! strigă el.

- Inutil, o să te enervezi din nou.

- Oricum, sunt deja nervos. Şi ai spus deja prea multe ca să te opreşti aici. Aşa că, te rog, spune. Luminează-mă cu preţioasele tale sfaturi ...

Impasibilă, Maureen se întoarse spre el şi-l privi fix, fără să clipească.

- Anunţă-mă când te vei calma. Şi acum, aş vrea să merg acasă.

Tonul ei imperturbabil avu asupra lui efectul unui duş rece şi, imediat, îşi recăpătă calmul.

Cu un oftat, îşi trecu stânjenit mâna prin păr, conştient că fusese grosolan. Şi doar nu era prima oară când era sfătuit să se căsătorească. Prietenii lui glumeau neîncetat pe acest subiect, şi niciodată nu se enerva. Dar în mod ciudat, insistenţa lui Maureen îl deranja.

- Maureen, eu ...

Se întoarse spre locul în care se aflase fata cu puţin timp înainte, dar ea dispăruse.

Cu dinţii încleştaţi, îmbufnată, aşezată deja în maşină, Maureen se prefăcu că nu-l remarcă atunci când el se aşeză la volan şi cu braţul sprijinit de portieră, cu bărbia în palmă, privi pe fereastră pe tot parcursul drumului.

- De fapt, spuse ea brusc când ajunseră la fermă, nu eu am divorţat. Soţul meu m-a părăsit!

Capitolul 6

- I-am spus şefului de şantier că vei fi acolo miercuri dimineaţa la ora nouă. Sper că nu este vreo problemă.

Cu privirea pierdută pe fereastră, Adam care îşi răsucise fotoliul pentru a contempla mai bine minunata privelişte care se întindea în faţa lui, nu-l asculta cu atenţie pe tatăl său, toate gândurile lui fiind îndreptate spre Maureen.

Ridică privirea spre cer şi se încruntă. In decursul după-amiezii, atmosfera devenise sufocantă, şi nori negri se adunau înfricoşător la orizont.

- Nici o problemă, răspunse el cu un aer absent.

Agasat de răspunsul lui, Wyatt înconjură biroul şi se aşeză între fereastră şi fiul său.

- Am impresia că nu te interesează ce-ţi spun, Adam.

Cu un gest obosit, tânărul îşi trecu o mână peste faţă.

- Bineînţeles că mă interesează! protestă el.

Wyatt îl privi o clipă, cu îndoială.

- Te simţi bine, băiete?

Stânjenit, Adam îşi feri imediat privirea.

- Evident! De ce mă întrebi?

- Nu ştiu ... Pari obosit, absent. Nu se poate spune totuşi că eşti dărâmat de muncă, în acest moment. Şi după câte ştiu, şi lucrările de renovare la casa ta sunt destul de avansate. Aşa că nu acestea sunt motivele care-ţi dau această stare.

- în cel mult cincisprezece zile, totul va fi gata, îi confirmă

Adam.

- în două săptămâni! Dar niciodată nu vor avea timp muncitorii să termine totul,se miră Wyatt.

- M-am hotărât să nu mai fac toate lucrările pe care le prevăzusem.

- Aşa deci, se miră Wyatt. Dar ... de ce?

Adam ridică din umeri.

- Până la urmă, am considerat că această casă este bine aşa cum e. Şi oricum, este timpul să nu mai stau pe capul vostru.

Wyatt primi această scuză cu un râs răsunător.

- Stai atât de puţin pe la fermă încât n-ai cum să ne deranjezi. Apoi dacă Maureen este cea care te deranjează, o să fii bucuros să afli că pleacă ...

- Cum adică, pleacă? îl întrerupse Adam, ciudat de supărat de această veste. Cine ţi-a spus?

- Chiar ea ... Nu ştiai?

Adam se prefăcu indiferent.

- Habar n-aveam. Şi în orice caz, asta nu are nici o importanţă pentru mine.

Wyatt chicoti ironic, ceea ce-l scoase din sărite pe Adam.

- Am spus ceva nostim?

- Nu. Dar minţi atât de prost încât mă faci să râd.

- In ciuda a ceea ce se pare că insinuezi, pe mine nu mă interesează deloc Maureen, replică Adam.

- Oh, foarte bine! In cazul acesta, nu vezi nici un inconvenient

în faptul că s-ar putea întâlni în mod regulat cu altcineva ...

Neliniştit la gândul că ea ar fi putut să aibă o relaţie, Adam simţi că-i fierbe sângele.

- Maureen nu se întâlneşte cu nimeni, spuse el, cu o siguranţă de sine pe care era departe de a o resimţi.

- Nu, nu încă. Dar eu şi mama ta avem de gând să-i prezentăm pe cineva. Femeia asta mi se pare foarte pasivă în această privinţă.

- Cum adică? Păi, are atât de mult de lucru, încât nu mai are timp şi de altceva!

- Şi noi, Chloe şi cu mine, avem de lucru până peste cap, îi răspunse tatăl său.

Dar asta nu ne împiedică să avem nevoie unul de altul, să ne placă să fim în intimitate.

Niciodată tatăl său nu-i vorbise astfel, şi Adam rămase o clipă buimăcit.

Se pregătea să-l sfătuiască pe Wyatt să nu se mai ocupe de viaţa privată a Maureenei, când sună telefonul, întrerupându-le brusc discuţia.

în seara aceea, când Maureen se întoarse la fermă, se miră să vadă atâtea maşini trase în faţa casei. Curtea şi aleile lungi erau luminate, şi în hărmălaia care se auzea din grădină, distinse râsete şi exclamaţii amestecate pe un fond de muzică country.

Stingherită la gândul de a tulbura această mică petrecere, se strecură fără zgomot în hol.

- Ah, Maureen, ai venit! strigă Chloe, ieşind din bucătărie cu un

platou plin cu pahare. Tocmai te aşteptam, ca să putem să ne aşezăm la masă.

- Dar ... nu sunt îmbrăcată pentru o recepţie, protestă ea.

- Nu fi ridicolă. Este o simplă întâlnire de familie, şi nimeni nu este îmbrăcat într-un mod special.

Fără tragere de inimă, Maureen o urmă în grădină, unde numeroşi oaspeţi se înghesuiau în jurul unor mese încărcate generos cu mâncăruri. Cu un semn din cap, le salută pe Justine şi pe Rose, surorile lui Chloe, pe care le cunoştea deja, şi îşi plimbă privirea peste mulţime, în căutarea lui Adam. Nu-l zări însă nicăieri ...

Ciudat de dezamăgită, luă mecanic o farfurie şi alese dintre numeroasele feluri de mâncare, unul mai îmbietor ca altul.

Cu un antricot la grătar şi nişte cartofi copţi în cenuşă, se instală pe un şezlong, ceva mai ferită de mulţime ...

Maureen muşca dintr-o chiflă pufoasă, când o tânără blondă, cu o sarcină deja avansată, se apropie de ea.

- Bună ziua, spuse ea pe un ton vesel. Eu sunt Emily Dunn, verişoara Annei şi a lui Adam.

- Iar eu mă numesc Maureen. Dar presupun că deja ştii asta, nu-i aşa?

Tânăra încuviinţă şi se aşeză pe un alt şezlong lângă ea.

- Intr-adevăr, Chloe ne-a vorbit despre dumneata. Se pare că vii din Houston. Iţi place aici?

- Clima este mult mai capricioasă decât mă aşteptam, dar îmi place acest loc, într-adevăr.

- Foarte bine. Şi cine ştie dacă vreunul dintre frumoşii noştri băieţi n-o să te facă să te stabileşti pentru totdeauna aici.

- Nu mai sunt băieţi frumoşi pe aici, exclamă o voce bărbătească în spatele lor.

Cele două îşi întoarseră capetele în acelaşi timp şi-l văzură pe Adam venind spre ele, cu un băieţaş blond călare pe umerii lui.

- Dat tu, protestă Emily, tu nu te pui la socoteală?

Un zâmbet ironic pluti pe buzele lui.

- Nu ştiam că mă pot include printre ei!

Emily îi răspunse pe acelaşi ton lejer:

- Dacă mă gândesc bine, cunosc vreo două, trei femei care ar fi gata să jure că eşti diavolul în persoană.

Adam aruncă o privire fugară spre Maureen, a cărei faţă crispată trăda o expresie de nemulţumire evidentă.

- Mamă. Mi-e foame! strigă băieţelul de pe umerii lui Adam.

Acesta se apleacă să dea copilul jos, şi Emily îi adresă un zâmbet de scuză Maureenei.

- Sunt încântată că te-am cunoscut. Şi sper că vom mai avea curând ocazia să ne întâlnim.

Maureen îi zâmbi cu amabilitate.

- La fel sper şi eu ...

- Maureen, trebuie să-ţi vorbesc neapărat! se grăbi să spună Adam aşezându-se în locul lui Emily.

- Este vreo problemă la birou? se nelinişti ea.

- Da, într-adevăr este o problemă, răspunse Adam. Preocupat

evident se lăsă pe speteaza şezlongului.

- Se pare că vrei să te muţi. De ce nu mi-ai spus nimic? Tânăra femeie îşi plecă privirea spre farfuria aşezată
într-un echilibru precar pe genunchii ei.

- Nu văd de ce te-ar interesa. Ieri, mi-ai spus chiar tu că nu vrei să vorbim despre vieţile noastre private ...

Adam îşi înăbuşi o înjurătură.

- Nu pierzi niciodată ocazia să mă pui la punct, nu-i aşa?

- Nicidecum, protestă ea. Iţi amintesc doar de înţelegerea noastră.

- Ce-ar fi să mergem să ne plimbăm? sugeră brusc Adam.

- De ce?

- Ai nevoie întotdeauna de un motiv ca să faci ceva? întrebă el, agasat de tonul ei bănuitor.

- Nu, replică Maureen, puţin ofensată, Dar sunt surprinsă, atâta tot.

- Ei bine, să zicem pur şi simplu că am chef să fac o plimbare cu tine.

- De acord, capitulă ea, ridicându-se. Unde mergem?

- Nicăieri în mod deosebit.

Vreau doar să ne mişcăm un pic.

- Vrei aşadar, să mă faci să fac mişcare, îl ironiză Maureen punându-şi farfuria pe şezlong. Ţi se pare că ar mai trebui să slăbesc?

Privirea apreciatoare pe care el şi-o plimbă peste silueta ei o

făcu să se înfioare, şi regretă imediat că vorbise fără să se gândească.

- Eşti foarte bine aşa cum eşti, dacă asta voiai să auzi.

Cu aceste cuvinte, Adam se ridică la rândul lui şi o luă de braţ, ca s-o conducă spre drumul ce ducea la grajduri.

- Ceea ce mi-ar plăcea să aud, este ceea ce ai vrea să-mi spui cu adevărat, îi răspunse ea, eliberându-şi braţul.

- încerci din nou să mă eviţi, se plânse Adam. Credeam că vrem amânddoi să încercăm să fim prieteni.

- Ştii foarte bine că asta nu este posibil.

Adam se opri brusc şi se întoarse spre ea.

- Şi de ce? Pentru că ştii că mor de dorinţa de a te atinge de fiecare dată când mă apropii de tine? Pentru că şi tu simţi acelaşi lucru?

- Eşti complet nebun! protestă ea, jignită de atâta îndrăzneală.

- Este adevărat ... Am înebunit în ziua în care am intrat în biroul tatălui meu, şi te-am văzut ...

- Nu ştiu de ce îmi spui lucrurile astea acum, dar ...

Mâna lui Adam se încleşta aproape cu brutalitate pe braţul ei şi, fără să-i lase timp să protesteze, o trase mai la o parte, spre un pâlc de pini.

- Poate pentru că m-am săturat să sufăr în tăcere, zise el cu o voce răguşită. Poate pentru că ard de dorinţa de a face dragoste cu tine, Maureen.

Femeia făcu ochii mari, uluită.

- Dar ... în sfârşit, Adam! protestă ea.

Cuvintele îi rămaseră captive în gât. Inghiţi cu dificultate, şi făcu o nouă tentativă.

- Iţi interzic să mai vorbeşti astfel! Eşti ...Eşti ... se bâlbâi ea.

- Nici n-ai idee cât rău îmi faci, murmură el cu o voce surdă. {tiu că mă doreşti la fel de mult cât te doresc eu. Atunci, de ce mă chinuieşti astfel? De ce să ne chinuiam astfel?

Apropiindu-se de ea, o prinse de umeri forţând-o să-l privească. Licărirea din ochii lui o străpunse pe Maureen ca un pumnal.

Cât de mult ar fi dorit în această clipă să poată să se arunce în braţele lui, să se abandoneze dorinţei care o mistuia!

- Nu-i adevărat! Nu ai dreptul să ...

Adam o făcu să tacă sărutând-o. Buzele lui puseseră stăpânire pe ale ei atât de brusc, cu o asemenea intensitate, încât se simţi paralizată.

îmbrăţişarea aceasta, aproape brutală, nu mai avea nimic de-a face cu sărutul de ieri. Adam o strângea în braţe cu pasiune, ca şi cum încerca să trezească în ea dorinţa pe care Maureen se străduia din răsputeri s-o înăbuşe.

Deodată, o copleşi un val de senzaţii contradictorii, un amestec de surprindere, emoţie şi teamă. Cum să lupte cu toate astea?

Inima îi bătea cu putere, şi o cuprindea o dorinţă arzătoare care o îndemna spre o serie de gesturi pe care deja nu le mai controla. Cu un efort înăbuşit, îşi încolăci braţele pe după gâtul lui Adam, îşi

rătăci degetele prin părul lui, îşi arcui trupul pentru a-i simţi muşchii puternici. Se simţea mistuită de un vârtej de voluptate nebănuită până acum. Dar, brusc, el se îndepărtă de ea, lăsând-o clătinându-se.

- Vezi, aşadar, ce vreau să spun, murmură el. Mă doreşti la fel de mult ca şi mine.

Cu capul plecat, Maureen îşi strânse braţele în jurul ei, ca pentru a se proteja de un pericol iminent.

- Poate că ai dreptate, murmură ea. Dar nu trebuie ...

- De ce? protestă Adam. Suntem amândoi adulţi şi responsabili. Nu văd cui i-am face vreun rău.

- Nouă înşine.

încetişor, Adam îi prinse bărbia între degete şi o obligă să-l privească.

- De ce spui asta, Maureen?

Nu ştiu ce părere ai tu despre mine, Adam, dar eu nu sunt genul de femeie care să se mulţumească doar cu o relaţie trecătoare.

- Cine îţi vorbeşte despre o relaţie?

Femeia lăsă să-i scape un râs amar.

- Atunci, ce-mi propui? Dragoste, căsătorie? Nu mă lua drept idioată, Adam. Cunosc foarte bine bărbaţii ca tine, să ştii.

- Adică?

- Aşa-zişii play-boy!

- Te înşeli, Maureen, eu nu sunt deloc aşa cum mă categoriseşti tu.

- Inutil să negi asta, îl întrerupse ea. Chiar şi familia ta se amuză

pe seama succeselor tale la femei.

- Bine, de acord, recunoscu el. Poate că în trecut am mai zburat din floare-n floare. Dar nu poţi să afirmi că m-ai văzut cu vreo femeie de când eşti aici.

- S-ar putea, recunoscu Maureen. Şi totuşi, nu sunt eu cea care te opreşte.

- {tii bine că eşti! Ştii că între noi există ceva special ...

Femeia oftă, exasperată, şi-i întoarse spatele.

- Acest sentiment nu este altceva decât dorinţă. Şi ceea ce s-a întâmplat a fost doar un moment de rătăcire.

Două mâini se aşezară cu blândeţe pe umerii ei şi răsuflarea caldă a lui Adam îi mângâie părul. Foarte încet, el se aplecă şi-i sărută gâtul cu reflexe de alabastru sub lumina palidă a lunii, în timp ce degetele îi alunecau de-a lungul braţelor ei. Fără să vrea, Maureen înclină uşor capul pentru a se oferi mai bine sărutărilor lui, lipindu-se din ce în ce mai mult de trupu-i puternic.

- Continui să crezi ce ai spus înainte? o întrebă el în şoaptă.

Maureen făcu un efort supraomenesc pentru a-şi controla emoţiile.

- Da, răspunse ea cu o voce sigură. Şi n-ai să mă faci să cred că pentru tine este altfel. încet, Adam o întoarse spre el şi îşi cufundă privirea de smarald în ochii ei.

- Nu-mi dau seama ce simt pentru tine, recunoscu el. Dar ceea ce pot să spun este că mă faci să înnebunesc de dorinţă.

- Asta n-o să te ducă nicăieri, Adam. Ţi-am mai spus că nu-mi

doresc o relaţie.

- Nici eu.

Femeia râse zeflemitor.

- Bineînţeles că nu ! Nu vrei să te angajezi. Doar o aventură de o noapte şi la revedere!

Vocea i se gâtui şi îşi plecă ochii pentru a-şi ascunde lacrimile gata să curgă.

- De ce complici atât de mult lucrurile? murmură el.

Cum să-i explice că se simţea dintr-o dată prizonieră a propriilor principii, că nu mai suporta decalajul dintre aparenţele pe care se simţea obligată să le reflecte şi realitatea sentimentelor ei?

Inţelese foarte repede că el s-ar putea să reprezinte pentru ea mult mai mult decât o aventură. Şi gândul acesta o îngrozea. Işi mai dăruise o dată inima unui bărbat care se jucase cu ea, şi rămăsese profund rănită. Şi, chiar dacă el ştia mai bine ca oricine să creze în jurul ei o atmosferă magică, să aţâţe cu un sărut un foc pe care ea se străduia apoi zadarnic să-l stingă, era convinsă că va fi, la fel ca şi celelalte femei, trecătoare prin viaţa lui, că nu va fi decât o femeie în plus pe lista lui de cuceriri. Şi căutând să o seducă, el nu vroia decât să-şi flateze orgoliul şi să-şi satisfacă o dorinţă pur fizică.

- Tu eşti cel care complici totul, zise ea cu o voce întretăiată de suspine.

Inainte ca el să aibă timp să schiţeze vreun gest, Maureen începu să alerge cât o ţineau picioarele spre casă.

- Maureen! Aşteaptă, te rog ...

Din câţiva paşi, Adam fu lângă ea. O prinse de mână şi o trase spre el.

- Nu fugi, aşa ...

- Dă-mi drumul, Adam!

Nu ştia dacă rostise aceste cuvinte, sau ele îi rămăseseră în gât. Constata doar că Adam nu ţinu cont de nimic şi o strânge cu putere la piept.

Speriată, se zbătu, dar eforturile ei de a se elibera fură zadarnice.

- S-ar zice că îţi este frică de mine, remarcă Adam. De ce? Soţul tău a fost cel care te-a făcut să fii dezgustată de bărbaţi?

- Ascultă, Adam, şi eu sunt ca tine. N-am nici un chef să vorbesc despre trecutul meu.

Neliniştită de atingerea fierbinte a degetelor lui, încercă din nou să se elibereze.

- Şi acum, dă-mi drumul! îi ordonă ea cu o voce puternică.

Adam se supuse fără tragere de inimă, şi Maureen se depărtă de el, cu respiraţia accelerată.

Apoi, în câţiva paşi hotărâţi, străbătu distanţa scurtă care o mai despărţea de casă.

- Aşteaptă! strigă el, în timp ce Maureen intră în hol.

Se întoarse nervoasă spre el.

- Ce mai este?

- Voiam să ştiu când te-ai gândit să te muţi.

- Mâine soseşte din Houston camionul cu toate lucrurile mele. Şi, în principiu, ar trebui ca mâine seară să dorm acasă la mine.

Adam să strădui să-şi ascundă dezamăgirea. De acum încolo, serile la fermă nu vor mai fi la fel.

- Dacă vrei, pot să te ajut, îi propuse el brusc.

Nu este nevoie, răspunse Maureen cu răceală.

Voi despacheta cutiile încetul cu încetul.

- De ce îţi este teamă? o întrebă Adam. îţi ofer ajutorul meu, atâta tot.

- Bine, de acord, capitulă Maureen. îţi accept ajutorul. Dar nimic altceva. S-a înţeles?

- Păstrează-ţi inimioara de gheaţă la rece, Maureen. îţi promit că, de acum încolo, nu voi mai încerca să fac nimic ca s-o topesc ...

Apoi, cu un mers hotărât, Adam traversă culoarul şi se îndreptă spre scară.

Cu privirea aţintită spre silueta lui atletică, Maureen, îngândurată, îl văzu îndepărtându-se.

- Prea târziu, Adam, oftă ea, când el n-o mai putea auzi. Ai făcut-o deja.

Capitolul 1

în picioare în mijlocul salonului, Maureen privea cu disperare numărul impresionant de cutii de carton încă nedespachetate care umpleau încăperea.

Contrar a ceea ce promisese, Adam nu se arătase încă, şi ea îşi dădea seama acum cât de preţios i-ar fi fost ajutorul lui.

îngrijorată după ceea ce se petrecuse între ei ieri, la gândul de a înfrunta privirea lui Adam la birou. Maureen se închisese în laborator toată ziua, rugându-se ca el să nu vină s-o surprindă aşa cum avea obiceiul. Spre după-amiază, îşi recăpătase cât de cât cumpătul pentru a îndrăzni să iasă în sfârşit din bârlog, dar nu-l zări pe Adam, nicăieri. Părea să nu fi venit la lucru. Se gândise o clipă s-o întrebe pe secretară, şi s-o roage să-i transmită un mesaj.

Până la urmă, însă renunţase de teama de a nu deveni ridicolă.

Ziua trecu greu, într-o atmosferă apăsătoare, în timp ce nori negri se adunau la orizont. Chiar şi spre seară, domnea o căldură sufocantă.

In timp ce Maureen se resemnase să-şi despacheteze singură cutiile de carton, un zgomot de motor îi atrase atenţia. Işi aţinti privirea spre uşă şi ascultă zgomotul paşilor hotărâţi care se apropiau.

Sări peste un teanc de cărţi, se repezi pe culoar şi deschise uşa.

Mai seducător ca niciodată, în blugii lui decoloraţi şi tricoul negru mulat, Adam ţinea în braţe o pungă mare de hârtie din care

răzbătea un delicios miros de mâncare.

Pari surprinsă să mă vezi, remarcă el. Nu mai părea deloc supărat pe ea şi, în faţa zâmbetului său devastator, lui Maureen îi fu extrem de greu să-şi regăsească stăpânirea de sine.

Aşa este, recunoscu ea. Mă gândeam că n-ai să vii.

In timp ce venea în urma ei îndreptându-se spre salon, Adam fluiera impresionat.

- Ei bine, ce să zic, după câte văd, chiar ai nevoie de ajutor!

Râsul uşor al femeii îl surprinse.

- Nu mi-am dat seama că adunasem atâtea lucruri, până când am văzut toate cutiile astea îngrămădite în casă.

Remarcând că Adam rămăsese cu punga în braţe, se aplecă spre el şi adulmecă delicoasa aromă.

- Ce este aici?

- M-am gândit că poate n-ai mai avut timp să cinezi, aşa că, în drum, m-am oprit la un restaurant.

- Ce idee grozavă! exclamă ea. Vino, o să-ţi arăt unde este bucătăria.

în timp ce scotea din pungă nişte murături, pui la rotisor, brânză şi pâine, Adam aruncă o privire curioasă pe fereastră.

- Este frumos aici. Dar nu crezi că ai fi mai în siguranţă în oraş?

- Nu mă simt în pericol, răspunse Maureen. Şi apoi nu eşti tu cel îndreptăţit să vorbeşti despre asta. Casa ta este şi mai izolată decât a mea!

Cum Adam nu reacţionă, Maureen continuă:

- Oricum, am de gând să-mi cumpăr un câine, un doberman.

- Ce idee năstruşnică! Se pare că dobermanii sunt nişte adevăraţi ucigaşi.

- Nicidecum, protestă Maureen, ofensată.

Totul depinde de felul în care au fost crescuţi. Am avut un prieten care avea unul. Era foarte blând şi afectuos.

Adam îi aruncă o privire piezişă.

- Omul sau câinele?

- Nu fi ridicol, replică Mauren, insensibilă la gluma lui. Era un fost coleg de muncă, pensionar şi căsătorit, dacă vrei să ştii totul.

- Adevărat? Credeam că vorbeşti despre un tânăr frumos şi "afectos".

Maureen era iritată de atitudinea lui.

- Ti-am mai spus, Adam. Am oroare de întâlnirile galante.

Adam nu-şi putu reţine un zâmbet auzind-o folosind această expresie demodată.

- N-o să mă faci să cred că n-ai mai ieşit cu nimeni de când ai divorţat!

- Şi totuşi, acesta este adevărul.

Tocmai împlinise treizeci de ani, era frumoasă şi seducătaore. Atunci, cum reuşise să-şi strice astfel viaţa?

- In cazul acesta, mă tem că părinţii mei s-au lansat într-o misiune imposibilă.

Maureen ridică sprâncenele, surprinsă. Adam îşi continuă ideea.

- Vor să-ţi prezinte câteva partide bune.

- Sper că glumeşti!

- Pentru nimic în lume! Chiar mi s-au părut îngrijoraţi că eşti încă singură.

Singură! Nici Adam, nici familia lui nu vor şti niciodată în ce infern trăise ea în aceşti ultimi ani. Câte nopţi îşi petrecuse la firmă, muncind până la epuizare numai pentru a nu se întoarce singură în acel apartament gol. Cei mai mulţi dintre oameni gândeau poate că ea era răspunzătoare pentru viaţa solitară pe care o ducea, dar nici unul dintre ei n-ar fi putut să înţeleagă niciodată câte îndurase ea de la David.

- Aşadar, părinţii tăi n-au aflat că se poate să te intereseze şi altceva decât sexul opus?

- Nu. Ei sunt încă îndrăgostiţi pătimaş unul de altul de vreo douăzeci de ani, şi ar vrea ca toată lumea să trăiască într-o fericire asemenea lor.

- Şi atunci, de ce nu se ocupă de tine, de viitorul tău? La urma urmei, eşti fiul lor.

Faţa lui Adam se întunecă dintr-o dată.

- Au renunţat de multă vreme la asta.

în ciuda faptului că întrebarea îi stătea pe buze, Maureen nu întrebă de ce.

- Ei bine, o să le spui că sunt foarte amabili că îşi fac griji pentru mine, dar că nu sunt interesată.

Se înserase deja când ei terminaseră de mâncat şi, în timp ce Maureen strângea masa, Adam începu să despacheteze cutiile care

conţineau vesela.

Spre surprinderea ei, aşeză diversele ustensile şi accesorii menajere exact la locul pe care l-ar fi ales şi ea. Şi nu rezistă să nu-i împărtăşească uimirea.

- Competenţele mele sunt nelimitate, o asigură Adam, făcându-i complice cu ochiul.

- Aha! răspunse Maureen, pe acelaşi ton. In cazul acesta, ştii să pui şi tablourile pe pereţi?

- Să pun tablourile! Sper că glumeşti. Mai sunt zeci de cutii de despachetat, şi pe tine te preocupă tablourile!

- Nu cumva încerci să scapi de treaba asta? îl ironiză ea.

Adam oftă cu o exagerare comică.

- Ei bine, dacă insişti, o s-o fac şi pe asta!

- Eşti sigură că îţi place cum le-am aşezat? întrebă Adam, agăţând pe perete ultimul tablou.

- Chiar îmi place mult, afirmă ea încântată. Tie nu-ţi place?

Adam o privi mirat.

- Ba da. Dar eram convins că te vei răzgândi de vreo două, trei ori înainte să fii mulţumită.

Maureen păru ofensată de remarca lui.

- Nu sunt prea schimbătoare. Când am luat o hotărâre, mă ţin de ea.

Privirea lui Adam redeveni serioasă.

- Este valabil şi în ceea ce mă priveşte?

Maureen îl privi cu un aer suspicios.

- Nu înţeleg ce vrei să spui, Adam.

- Eşti într-adevăr hotărâtă să nu te mai apropii de mine?

Femeia îşi feri privirea, stânjenită.

- Credeam că am rezolvat această problemă o dată pentru totdeauna noaptea trecută. Chiar nu îţi înţeleg insistenţa. Nu cred că îţi lipsesc "ofertele" şi ocaziile.

- Auzindu-te cum vorbeşti, s-ar putea crede că eu îmi petrec timpul atrăgând femeile în patul meu!

- Nu încerca să mă minţi, Adam. Este inutil

- Mă dispreţuieşti, nu-i aşa?

Maureen se strădui să zâmbească, dar fără tragere de inimă.

- Nu, zise ea cu o voce blândă, care nu era deloc în concordanţă cu asprimea cuvintelor. Te văd aşa cum eşti, atât tot.

Cu aceste cuvinte, ieşi din încăpere şi se întoarse în bucătărie.

***

După ce şovăi o clipă asupra a ceea ce voia să facă, Adam hotărî să despacheteze şi ultimele două cutii pe care scria "diverse". Prima nu conţinea decât nişte cărţi de şcoală, caiete, cursuri.

Curios să afle ceva mai mult despre trecutul Maurennei, Adam răsfoi caietele, sperând vag să găsească vreo fotografie a vreunui prieten sau vreo scrisoare de dragoste. Dar nu găsi nimic. Aparent, Maureen nu minţea când spunea că este indiferentă la orice avea legătură cu dragostea.

In cea de-a doua cutie erau tot cărţi, dar de data asta romane. După ce le scoase pe toate, Adam descoperi pe fundul cutiei un mic

pled. Nu prea se pricepea el, dar ar fi putut să jure că este că este vorbe despre o cuvertură de leagăn. Il scoase din cutie şi îşi dădu seama că în el era împachetat ceva. Il despături cu grijă şi găsi înăuntru un costumaş galben şi o ramă conţinând fotografia unui nou- născut.

Privea cu atenţie trăsăturile bebeluşului, întrebându-se dacă era vorba cumva de Maureen, când o auzi apropiindu-se.

- Tu eşti acest adorabil bebeluş? întrebă el întorcându-se spre ea.

Cu chipul încremenit într-o expresie dureroasă, ea se repezi şi-i smulse fotografia din mână.

- Nu, nu sunt eu, răspunse ea cu o voce glacială.

- Atunci, cine este? insistă Adam.

- N-are importanţă ...

- Dimpotrivă, am sentimentul că acest copil reprezintă mult pentru tine. De ce nu vrei să-mi spui despre cine este vorba?

Cu ochii închişi, Maureen strânse fotografia la piept.

- Este fiica mea, Elizabeth, zise ea cu o voce abia auzită.

- Fiica ta! exclamă Adam, uluit.

Continuând să strângă la piept fotografia, Maureen dădu din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

- Şi unde este acum? Cu tatăl său?

Maureen rămase câteva clipe tăcută şi, când îşi recăpătă puterea să vorbească, glasul ei exprima toată durerea din lume.

- Nu. Fiica mea a murit.

Tulburat, Adam străbătu scurta distanţă dintre ei şi-i puse mâna pe umăr, într-un gest plin de compasiune.

- îmi pare ... îmi pare rău, murmură el.

Cu ochii plecaţi pentru a-şi ascunde lacrimile, Maureen dădu din cap.

- Spune-mi ce s-a întâmplat, insistă el.

O trase spre el cu blândeţe, si ea, sfâşiată de emoţie, îşi puse capul pe umărul lui.

- Nu pot, murmură ea cu o voce tânguitoare.

- Când s-a întâmplat?

- Acum zece ani. Eram încă studentă şi David muncea de noapte, ca să putem trăi. Se apropiau examenele de sfârşit de an şi eu repetam materia în fiecare noapte în bucătărie, cu leagănul bebeluşului alături ca să-l pot supraveghea. Intr-o seară când David s-a întors acasă, m-a găsit adormită, cu capul pe carte. Elizabeth era ...

Maureen abia îşi mai stăpânea plânsul.

- Nu mai respira. Este ceea ce se numeşte moarte subită a nou-născutului.

- Oh, Maureen!

Vocea lui exprima o compasiune atât de profundă, încât pe Maureen o reconfort' mai mult decât ar fi putut-o face printr-o mulţime de cuvinte care ar fi exprimat mila.

- Aşadar, pe vremea aceea soţul tău încă locuia cu tine?

Maureen îşi ridică faţa spre el şi suferinţa care-i răvăşise chipul îi frânse inima.

- Da, răspunse ea. Eram căsătoriţi încă. Dar el a plecat la câteva zile după înmormântarea Elizabethei, acuzându-mă de neglijenţă şi de egoism.

Pretindea că dacă aş fi avut grijă de fiica mea în loc să mă gândesc la carieră şi să-mi repet cursurile, ea nu ar fi murit.

- Dar cum a putut spune aşa ceva? se revoltă Adam. Toată lumea ştie că moartea subită a nou-născutului este un fenomen inexplicabil ...

- Ştiu şi eu asta, murmură Maureen. Dar cred că avea nevoie pur şi simplu de un pretext ca să mă părăsească.

Profund şocat, Adam lăsă să-i scape o înjurătură.

- De fapt, cred că nu m-a iubit niciodată, spuse Maureen.

- Dar tu?

Ea îşi feri privirea, oftând.

- La începutul relaţiei noastre, se purta foarte atent, foarte galant. Era pentru prima oară când un bărbat se interesa de mine şi am crezut că sunt îndrăgostită. Cred mai degrabă că m-am căsătorit cu el pentru că visam să am propria mea familie.

Dintr-o dată, se smulse din braţele ocrotitoare ale lui Adam şi se îndreaptă spre o comodă din lemn de măr.

Fără să-i mai arunce nici o privire, puse fotografia bebeluşului într-unul din sertare.

- Presupun că acum o să mă consideri o mamă denaturată,

spuse ea, pe un ton plin de agresivitate.

- Dimpotrivă, cred că tocmai pentru că o iubeşti nu poţi să suporţi să-i vezi fotografia în fiecare zi.

Surprinsă de atâta înţelegere, Maureen ridică spre el ochii plini de lacrimi.

- Aşa este, Adam. O iubeam mai mult decât orice pe lume. După moartea părinţilor mei şi a bunicii, m-am trezit singură, îi explică ea, cu o voce întretăiată de suspine. Speram atât de mult să am un copil!

Se întrerupse şi ridică din umeri, resemnată.

- Poate îmi este scris să rămân singură ...

- Eşti încă tânără, Maureen, protestă Adam. Nu este încă târziu ca să-ţi găseşti un soţ şi să ai şi alţi copii.

- Şi să risc să-i pierd şi pe ei?

Spuse apoi, cu vehemenţă:

- Nu! N-aş mai suporta să trec printr-o asemenea încercare. Prefer să-mi sfârşesc viaţa singură.

- Poate că într-o zi vei regreta această decizie, murmură el.

- Aş putea să-ţi spun acelaşi lucru, îi replică ea. Şi tu ai ales să trăieşti singur. Şi după cât se vede, asta nu te face să fii nefericit.

- Fără îndoială ai dreptate.

Dar în timp ce mima indiferenţa, o durere îngrozitoare îi sfâşia inima, amintindu-şi de moartea Susanei.

- N-am aşadar, nici un sfat să-ţi dau, recunoscu el.

In ciuda irezistibilei atracţii pe care o simţea pentru ea, îşi dădea seama că acest elan de compasiune bruscă, această nevoie aproape viscerală de a o reconforta, toate astea erau zadarnice, şi între ei nimic nu va fi niciodată posibil.

Maureen îşi înconjurase prea bine, cu ziduri groase durerea, iar în ceea ce-l priveşte, ştia perfect de bine că nu va mai putea iubi niciodată.

Capitolul 8

Adam îşi masă câteva clipe tâmplele dureroase, apoi îşi răsuci fotoliul de piele spre fereastra care dădea spre munţii înconjurători.

In depărtare se adunau nori negri, prevestitori de o iminentă furtună. Dar furtuna aceasta nu se putea compara cu forţele care se dezlănţuiseră în el. Nu mai resimţise niciodată o asemenea emoţie, atât de dureroasă, atât de intensă şi ele înspăimântătoare totodată.

Cu o durere imensă în suflet, Adam se hotărâse până la urmă să-şi limiteze întâlnirile cu Maureen la minimum necesar impus de relaţiile lor de serviciu.

Dar trebuia să recunoască faptul că se simţea distrus să vadă că şansa cea mai importantă din viaţa lui îi aluneca inexorabil printre degete, şi fiecare tentativă s-o prindă se termina printr-un eşec. Din seara în care o ajutase pe Maureen la mutare, i se întărise în suflet sentimentul înfrâgerii. Competiţia cu fantomele care o bântuiau pe Maureen şi încăpăţânarea lui de a refuza ceea

ce-i oferea viaţa, i se părea o bătălie dinainte pierdută. Se zbătea în cea mai grea situaţie de care ar fi trebuit să se teamă un bărbat: viaţa alături de femeia pe care o iubea îi era imposibilă, şi viaţa fără ea, era şi mai insuportabilă. Constatarea aceasta îi limita dramatic opţiunile: sau se străduia să-şi înăbuşe sentimentele faţă de Maureen şi în felul acesta îşi făcea propria viaţă şi a celor din jur insuportabilă, sau îşi va călca pe orgoliu şi se va strădui să învingă rezistenţa ei.

Cu cât trecea timpul, cu atât simţea Adam îndoiala prinzând rădăcini în sufletul lui. Dar, pe de altă parte, îi speranţa.

Dacă într-adevăr ea era femeia vieţii lui? Nu doar o aventură printre atâtea altele, ci femeia vieţii lui, cea pe care o va iubi până la sfârşitul zilelor sale?

Câteva bătăi discrete în uşa biroului îl treziră din visare.

Şi în ciuda melancoliei care-l măcina, nu-şi putu reţine un zâmbet când o văzu pe mama lui intrând în birou.

Îmbrăcată într-o rochie neagră, cu părul ridicat într-un coc, era deosebit de frumoasă.

- Bună ziua, mamă. Ce faci în oraş? Ai ieşit la cumpărături?

Chloe izbucni în râs.

- Ştii bine că am oroare de asta. Nu, de fapt tatăl tău are o întâlnire de afaceri la El Paso în după-amiaza asta, şi mi-a promis că după aceea mergem să dansăm undeva.

- Formidabil! spuse Adam fără entuziasm.

Alertată de expresia lui mohorâtă, Chloe făcu vreo câţiva

paşi prin încăpere.

- Vrei să vii şi tu cu noi?

- Nu, mulţumesc. Nu aveţi nevoie de mine. Şi oricum, n-am chef de distracţie. Am avut o zi îngrozitoare.

- Este adevărat că arătaţi îngrozitor, remarcă ea, cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

- Mulţumesc, mamă. Datorită ţie, mă simt mult mai bine acum, o ironiză Adam.

Chloe oftă.

- Presupun că n-ai să vii nici la aniversarea căsătoriei lui Harlan şi Rosei, sâmbătă seara?

- Nu ştiu încă, răspunse Adam. Sunt nişte probleme la o sondă de foraj, în Oklahoma, şi poate voi petrece două-trei zile acolo. Dar dacă sunt în oraş, voi încerca să vin.

- Şi Maureen? Te las pe tine s-o inviţi, sau preferi s-o fac eu?

Adam făcu o grimasă, agasat.

- Mă îndoiesc că o pasionează petrecerile noastre de familie.

- Eşti ridicol! exclamă Chloe, cu un gest al mâinii menit să alunge această remarcă. Sunt sigură că, dimpotrivă, va fi încântată să se distreze un pic. Şi apoi, am făcut în aşa fel încât să fie invitat şi un tânăr deputat care, sunt sigură, îi va fi pe plac.

- Dar mamă, de ce te amesteci în viaţa ei? izbucni Adam.

Nu poţi oare s-o laşi un pic pe Maureen în pace? Crede-mă, n-are nici un chef acum să se încurce cu un bărbat!

încruntată, Chloe îşi scrută bănuitoare fiul.

- Şi tu de unde ştii?

Ştiu, şi atâta tot, răspunse el pe un ton tăios.

Fără să pară afectată de brusca schimbare de dispoziţie a fiului său, Chloe se întoarse şi porni spre uşă.

- Chiar mă întreb de ce îmi pierd timpul cu tine, remarcă ea, cu mâna pe clanţă. Dar nu-i nimic, am s-o întreb chiar eu.

- în nici un caz! strigă Adam. Mă ocup eu.

- Cum vrei, dragul meu, răspunse Chloe, ascunzându-şi cu greutate zâmbetul de satisfacţie.

Când, câteva clipe mai târziu, Adam intră în laborator, o găsi pe Maureen aplecată deasupra mesei de lucru, ocupată să studieze o bucată de şist argilos cu ochiul liber.

- Nu crezi că microscopul ţi-ar fi mai de folos?

Ea tresări imperceptibil, dar nu catadicsi să ridice privirea spre el.

- Eşti hotărâtă să prinzi rădăcini aici?insistă Adam. Trebuie să fi trecut mai bine de o săptămână de când nu te-am văzut.

- Am avut enorm de mult de lucru, pretinse ea.

Neştiind cum să formuleze fraza care-l adusese aici, Adam se plimbă câteva clipe prin laborator, mută câteva dosare, ridică o eprubetă prefăcându-se că-i examinează conţinutul

- Ai terminat să-ţi aranjezi casa? întrebă el cu o indiferenţă prefăcută.

- Da, aproape ...

Maureen îşi scoase ochelarii, îşi dădu puţin scaunul înapoi, şi îşi masă câteva clipe ceafa încordată.

- Şi îţi place acolo?

- Foarte mult.

Adam se apropie de ea şi se sprijini de marginea mesei.

- Cu atât mai bine.

Stânjeniţi amândoi, se priveau pe furiş, apoi Maureen întoarse capul. O tulbura prezenţa şi apropierea acestui bărbat, în liniştea încăperii. La gândul că rămăseseră probabil singuri în toată clădirea, o cuprinse un fel de melancolie. Va reuşi oare într-o zi să-l privească fără să-l dorească, fără să simtă o nevoie arzătoare de a-l atinge?

- Dar la casa ta, pe unde ai mai ajuns cu lucrările? întrebă , la rândul ei. Mai ai mult?

- Cel mult o săptămână.

Maureen făcu ochii mari.

- Chiar aşa? înseamnă că muncitorii avansează într-un ritm surprinzător.

în timp ce o privea urmărind cu degetul o linie imaginară pe masă, Adam nu se putu abţine să evoce amintirea degetelor ei pe faţa lui, a buzelor calde care îi răspunseră la sărut cu o

înflăcărare împărtăşită.

Reveni cu efort la realitate.

- Ei bine ... M-am hotărât să-ţi urmez sfatul şi să nu mai fac modificări la casă.

Maureen îl privi, stingherită dintr-o dată.

- Oh, Adam, dar n-aveam de gând să te influenţez. Este casa ta şi, bineînţeles, poţi să faci ce-ţi place.

Adam ridică din umeri şi îşi întoarse privirea.

- Nu ştiu ce m-a apucat să vreau să fac toate acele modificări. Singurul lucru de care am nevoie, este un loc unde să dorm. Nu contează cum arată. Şi oricum, ai avut dreptate.

Pentru ca această casă să aibă suflet, trebuie să existe în ea o soţie şi copii.

După această replică, se lăsă între ei o linişte stânjenitoare.

După un timp, Adam îşi drese glasul şi, cu braţele încrucişate, abordă în sfârşit subiectul care-l preocupa.

- De fapt, am venit aici ca să-ţi fac o invitaţie.

- Da?

Maureen simţi cum inima îi bate mai repede.

- La ce? întrebă ea în sfârşit, bănuitoare.

- La o petrecere pe care o dă mătuşa mea Justine, pentru cei douăzeci şi cinci de ani de căsnicie ai lui Harlan şi Rose.

Imediat, Maureen scutură viguros din cap.

- Am oroare de petreceri, Adam. Şi apoi, nu fac parte din

familie.

- Da, dar vor mai fi şi alţi invitaţi! argumentă el.

- Vei fi şi tu?

- Probabil. Doar dacă nu cumva prezenţa mea va fi necesară în Oklahoma.

Din doi paşi, Adam fu lângă ea. îi prinse uşor bărbia şi îşi cufundă privirea în ochii ei.

- M-am gândit mult la ceea ce mi-ai povestit despre fostul tău soţ şi despre fiica ta.

- Iar eu, încerc de multă vreme să-i uit. Aşa că, te rog, Adam, să nu mai vorbim despre asta vreodată.

- Iţi promit că nu voi mai aborda niciodată acest subiect, Maureen. Voiam doar să ştiu dacă tu crezi că eu simt la fel ca şi el. Dacă mă crezi în stare să te fac să suferi aşa cum a făcut el.

Tulburată, Maureen rămase tăcută îndelung.

- De ce vrei să ştii un asemenea lucru? întrebă ea aproape în şoaptă. N-are nici o importanţă ce cred eu despre tine.

- Dimpotrivă ...

Uşa laboratorului se deschise brusc, întrerupându-l în mijlocul frazei.

Adam mormăi o înjurătură, şi se îndepărtă repede de Maureen, nu înainte de a-i arunca o privire mânioasă secretarei care tocmai intrase.

- Este vreo problemă, Laura?

- Mă tem că da, domnule, răspunse secretara roşie toată de confuzie. Aveţi un apel din Oklahoma.

In timp ce fata ieşea grăbită din încăpere, Maureen făcu vreo câţiva paşi spre un raft care aproape că se prăbuşea sub teancul de dosare.

Când Adam o prinse de braţ, se întoarse spre el cu o privire glacială.

- Credeam că ai plecat deja, spuse ea.

- O să plec, răspunse el. Dar voiam doar să-ţi spun că vom relua această discuţie mai târziu.

- Adam, eu nu ...

- Pe mai târziu, repetă el înainte să iasă.

- Maureen, aşteaptă!

Femeia, care se pregătea să deschidă portiera maşinii, se opri brusc când auzi vocea lui Adam.

Surprinsă, întoarse capul în direcţia de unde venise vocea.

- Mă pregăteam să, plec acasă, îi explică ea.

- Trebuie să-ţi vorbesc neapărat, protestă el. Să luăm maşina mea şi să mergem să cinăm undeva.

- Nu, mulţumesc. Am pregătit deja acasă tot ce-mi trebuie.

- In cazul acesta, mergem la tine.

Lui Maureen nu-i venea să creadă ce aude şi-l privi fix, agasată de insistenţa lui.

- Incerc să fiu amabilă şi să te fac să înţelegi că răspunsul meu este nu, îi explică ea.

Adam, care nu părea deloc descumpănit de expresia ei glacială, îi zâmbi fermecător.

- Nu mi-a plăcut niciodată să fiu refuzat, zise el. De altfel, m-am "antrenat" să nu aud acest cuvânt.

înţelegând că bătălia era pierdută, până la urmă Maureen se resemnă.

- De acord, bombăni ea, fără entuziasm. Poţi să vii, cu mine până acasă. Dar am să te rog să fii amabil şi să nu întârzii prea mult. Am de terminat nişte lucrări.

Adam se încruntă.

- Nu este prea înţelept să faci ore suplimentare.

- Poate, dar în cazul de faţă este necesar, replică ea. Foarte hotărâtă, se sui în maşină şi părăsi parcarea în trombă.

La ieşirea din oraş, Maureen aruncă o privire în oglinda retrovizoare, şi nu reuşi să zărească maşina lui Adam în traficul destul de aglomerat la ora aceea de vârf.

Când intră pe drumul pietruit ce ducea spre casă, Adam tot nu se vedea apărând şi, încântată de acest răgaz, profită şi se răcori un pic, înainte de a-şi pune o rochie uşoară de un roşu intens.

Tocmai termină de aşezat tacâmurile pe masă când auzi în sfârşit zgomotul unei portiere trântite, urmat imediat de zgomotul unor cizme venind spre casă.

Când deschise uşa, Adam îi întinse grăbit o sticlă cu vin.

- Ca să avem ce gusta la cină, îi explică el.

- Dar nici nu ştii măcar ce am pregătit!

- Nu-i nimic, vinul se potriveşte cu orice.

Intră în bucătărie, scoase două pahare cu picior dintr-un dulap şi i le întinse.

- Poftim! Dacă tot ai adus vinul, este de datoria ta să-l serveşti. în timpul acesta, eu voi prepara o salată.

După ce puse paharele şi sticla cu vin pe masă, Adam se îndreptă spre salon, curios să vadă ce aranjamente mai făcuse Maureen de la ultima lor întâlnire. Surprins, constată că decorul nu se schimbase prea mult. Mobilele, tablourile şi chiar şi veiozele erau exact în locul în care le aşezaseră împreună. Maureen se mulţumise să adauge doar câteva perne în culori vii pe canapea, şi să pună ici-colo câteva plante verzi.

- Casa ta arată superb, remarcă el, întorcându-se în bucătărie.

- Este pentru prima oară când am un loc al meu şi vreau să fie primitor.

Maureen aşeză pe masă rasolul pe care-l pregătise, şi-l invită pe Adam să se aşeze.

După ce luă o gură de vin ca să-şi dea curaj, se hotărî în sfârşit să intre în subiect.

- Aşadar, Adam, ce voiai să-mi spui atât de important?

- Nu acum, protestă el. Mai întâi, să mâncăm.

- De ce faci asta? Aveam de gând să savurez bunătatea asta de rasol, şi simt că n-o să pot înghiţi nimic, aşa un nod am în stomac.

- Relaxează-te şi ai încredere în mine, măcar o dată, răspunse Adam cu un zâmbet enigmatic.

In ciuda tensiunii care plutea în aer, reuşiră până la urmă să se relaxeze şi să flecărească vrute şi nevrute.

- Vrei să ieşim pe terasă? propuse Maureen, după ce strânse masa.

Adam o urmă până la o minusculă terasă din cărămidă roşie înconjurată de tufe de insomnie care înmiresmau aerul cu parfumul lor suav.

- Am de gând să instalez aici o mică platformă pentru mâncarea păsărilor şi a veveriţelor, spuse ea.

- Aşa cel puţin vei avea cu ce să-ţi hrăneşti dobermanul, o ironiză Adam.

Maureen făcu o mutră ofensată.

- Am de gând să-mi iau şi o pisică. Dar o să-i pun un clopoţel la gât pentru ca păsările s-o audă când vine.

- Chiar ai nevoie de toate aceste animale ca să-ţi ţină companie?

- Pot foarte bine să trăiesc singură, spuse ea, de data aceasta cu adevărat ofensată. De altfel asta am făcut în ultimii zece ani.

Şi m-am descurcat foarte bine, să ştii!

Deodată, Adam se apropie de ea periculos de mult.

- Poate că te-ai descurcat, dar ai fost fericită?

Cum ea rămase tăcută, el se aplecă şi-i atinse buzele cu un sărut fugar.

- Adam, nu! Te rog, încetează, protestă ea.

Fără să-i asculte rugămintea, Adam o strânse mai tare la piept şi Maureen se înfioră simţindu-i mângâierea palmelor pe spatele ei.

- Nu pot, afirmă el. Eşti ca o otravă care mi-a pătruns în sânge.

Maureen, pierdută în smaraldul ochilor lui, ameţită de pasiunea sărutului, uită de toate.

în câteva zile, doar bărbatul acesta găsise cheia inimii ei. Era incredibil. Ea care crezuse că se înconjurase de ziduri de netrecut, le vedea acum dărâmându-se încetul cu încetul, şi resimţea o teamă vecină cu panica.

Şi totuşi, dacă nu-l respingea pe Adam imediat, va regreta toată viaţa. Dacă va ceda în faţa sentimentelor, îl va pierde aşa cum l-a pierdut pe David, apoi pe Elizabeth. Şi de data aceasta, cu siguranţă că nu va mai avea puterea să se agaţe de viaţă.

- îmi pare rău, spuse ea, îndepărtându-se.

- Maureen ...

Era mai mult decât o chemare, era o rugăminte.

Lacrimile străluceau în ochii ei, şi Adam o privea cu ochi imploratori.

- Te rog, draga mea, am nevoie de tine. Ne-am găsit în sfârşit unul pe altul, aşa că nu da înapoi, Maureen! N-aş mai putea niciodată să trăiesc fără tine ...

- Adam, am mai vorbit despre asta, se apără ea. Nici nu se pune pune problema ca numele meu să se adauge listei lungi a cuceririlor tale.

O licărire fulgerătoare de furie şi neputinţă totală trecu prin ochii lui Adam.

- Hotărât lucru, nu înţelegi nimic, izbucni el. Eu nu-ţi vorbesc despre sex. Incerc doar să te fac să înţelegi că te iubesc.

- Nu! strigă ea.

Cu inima frântă, Maureen fugi spre păduricea din apropiere, abia stăpânindu-şi hohotele de plâns.

- Maureen, întoarce-te! o strigă Adam. Este prea întuneric, o să-ţi rupi gâtul.

Cum nu obţinu nici un răspuns, porni în urmărirea ei, şi până la urmă o găsi câţiva metri mai încolo, sprijinită de trunchiul unui brad înalt.

Acum, îşi dădu frâu liber suferinţei şi plângea cu lacrimi amare, convinsă că nimeni nu-i putea înţelege durerea.

Cu un gest hotărât, Adam o trase spre el.

- Maureen, de ce ai fugit aşa?

- Pentru că am avut încredere în tine. Credeam că n-ai să mă minţi niciodată.

- Dar nu te-am minţit!

- Oh, Adam! protestă ea. Ştii bine că nu mă iubeşti. Doar plăcerea pe care ai resimţit-o cucerindu-mă, asta iubeşti.

- Dar, Maureen, nu mai sunt un adolescent! Dacă aş fi interesat numai de sex, aş putea foarte bine să mă adresez altcuiva, ştii asta!

Adam strânse mai tare umerii femeii.

- Şi tu, să nu-mi spui că nu-ţi doreşti să faci dragoste cu mine ...

- Evident că îmi doresc, dar asta nu este de-ajuns. Eu vreau altceva ceea ce tu nu poţi să-mi dai.

- Dar te iubesc!

- Astăzi crezi, poate, că mă iubeşti, dar nu-ţi face griji, mă vei uita foarte repede. David a reuşit asta într-un timp record.

- Nu mă compara cu nimicul acela, o avertiză Adam, pe un ton dintr-o dată ameninţător.

- Dar nu înţelegi că nu pot să fac altfel, Adam? După ceea ce am păţit cu David, cum ai vrea să mai am încredere într-un bărbat?

- Şi atunci, ce vei face? Iţi vei petrece toată viaţa singură, rumegându-ţi suferinţa şi ura faţă de bărbaţi?

- Este mult mai uşor să fii singură, mărturisi ea.

- Fără îndoială, dar este şi mai bine? Ai putea avea copii, Maureen. Am putea avea copii împreună.

- Tu nu vrei asta, protestă ea. Ai spus că ...

- Am spus multe prostii, o întrerupse Adam. Lucruri pe care, de fapt, nu le gândeam.

- Şi ce-mi dovedeşte mie că acum chiar gândeşti ceea ce mi-ai spus?

Adam oftă, exasperat.

- Te-am minţit vreodată?

- Nu, bineînţeles ...

Cum ochii i se umplură din nou de lacrimi, femeia se întoarse brusc cu spatele la el.

Braţele lui Adam o cuprinseră cu tandreţe şi o strânseră lângă el.

- Ce este, Maureen? murmură el la urechea ei. Nu mai vrei să ai alţi copii? Sau nu mă vrei pe mine?

Nu înţelegi nimic, spuse ea. Tu nu ştii ce înseamnă să pierzi un copil. N-aş suporta să mai trec o dată printr-o asemenea încercare.

Descurajat de încăpăţânarea ei, Adam îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, şi se îndepărtă puţin.

- Cred că acum este mai bine să plec!

Descumpănită, Maureen se întoarse şi ridică spre el o privire îndurerată.

- Nu sunt o femeie pentru tine, Adam.

Cu un gest blând el îi mângâie faţa.

- Dar eşti femeia pe care o doresc, Maureen. Şi, crede-mă, mai devreme sau mai târziu, vei fi a mea!

Fără să facă vreun gest de a-l opri, ea îl privi îndreptându-se spre casă. Câteva clipe mai târziu, auzi maşina demarând. Pietrişul scrâşni sub roţile ambalate, apoi zgomotul motorului se îndepărtă, şi Maureen, rămase încremenită în întuneric, nu mai auzi decât liniştea pădurii care o înconjura.

Abia atunci izbucni într-un plâns care-i zguduia tot trupul. Era atât de obosită. încordarea nervoasă, regretul de a-l fi alungat pe Adam din casa ei, o istoviseră. De ce a trebuit să se îndrăgostească de el? Viaţa o rănise deja îndeajuns. Atunci, de ce soarta se înverşuna împotriva ei?

Capitolul 9

Cu răsuflarea tăiată, Maureen refuză o nouă invitaţie la dans şi se aşeză în sfârşit pe o bancă. De când venise la petrecere, se lăsase antrenată într-un vârtej de dansuri numai pentru a evita să se gândească la Adam, şi se străduia să pară veselă, chiar dacă n-o trăgea inima.

După ce mai întâi refuzase invitaţia lui Chloe, până la urmă se răzgândise în faţa insistenţei Annei, gândindu-se că va reuşi poate să-şi mai alunge gândurile negre.

Dar de îndată ce apărea o secundă liberă, gândurile îi zburau

spre Adam, despre care nu avea nici o veste de câteva zile.

In ciuda disperării pe care o resimţea, îşi fixă un zâmbet pe buze, conştientă de faptul că cineva ar putea să-i surprindă starea mizerabilă în care se simţea.

- îmi pare rău că Adam nu este aici. Fără el, probabil că te simţi pierdută printre atâţia necunoscuţi.

Surprinsă, Maureen întoarse capul spre Anna care se apropiase fără ca ea să remarce.

- Nicidecum! protestă ea.

- Inutil să te prefaci, remarcă sora lui Adam. Văd bine că eşti tristă şi asta nu poate să fie decât din cauza fratelui meu.

Stânjenită de atâta clarviziune, Maureen întoarse capul.

- De fapt, mă gândeam că nu prea am ce căuta aici.

- Te înşeli, răspunse Anna zâmbind. Mama şi Justine şi-au pus în cap să-ţi prezinte câteva partide bune, şi ar fi fost îngrozitor de dezamăgite dacă n-ai fi venit.

- Poţi să le spui că îşi pierd timpul. Nu sunt interesată.

- Evident, remarcă Anna, cu un aer complice. Din moment ce eşti îndrăgostită de fratele meu ...

Maureen fu cât pe ce să se sufoce.

- Nici vorba, ce naiba! Fratele tău şi cu mine lucrăm împreună, atâta tot.

Anna îi făcu discret cu ochiul.

- Adam şi cu mine suntem gemeni şi eu ştiu foarte bine ce

simte. Este evident că te iubeşte. Şi sunt foarte fericită pentru el.

înainte ca Maureen să aibă timp să protesteze, Anna deveni dintr-o dată serioasă.

- Ştii, Maureen, în urmă cu nişte ani, fratele meu a trăit o dramă. Şi chiar dacă nu lasă să se vadă nimic, suferă enorm.

Tânăra se întrerupse brusc, văzând-o pe Justine apropiindu-se de ele cu un pas hotărât.

- Maureen! strigă ea. Eşti chemată la telefon. Este Adam.

Maureen o privi uimită pe bătrâna doamnă.

- Adam vrea să vorbească cu mine?

In timp ce Justine încuviinţă, Anna îi făcu din nou cu ochiul lui Maureen.

- Cred că arde de nerăbdare să-ţi audă glasul, zise ea pe un ton poznaş.

- Sunt sigură că este vorba despre o problemă de serviciu, protestă Maureen.

Apoi se întoarse spre Justine care continua s-o privească.

- Unde este telefonul?

- Vino cu mine, am să-ţi arăt.

Maureen o urmă pe mătuţa lui Adam până într-un mic birou cu pereţi lambrisaţi, şi aşteptă ca aceasta să închidă uşa pentru a lua apoi telefonul cu o mână tremurată.

- Alo? murmură ea, abia auzit.

- Maureen? Dar ştiu că ţi-a trebuit timp până să vii ... !

- Eram în grădină, îi explică ea.

- Am încercat mai întâi la tine. Eram convins că nu te vei duce la petrecere.

- Ei şi, am dreptul să mă răzgândesc! replică Maureen, agasată de remarca lui. De ce ai sunat?

- Nu mă descurc, recunoscu Adam.

Echipa de foraj este complet blocată din cauza acelui fermier care ne refuză dreptul de a trece pe pământurile lui. Am nevoie de tine ca să-l conving.

- De mine? exclamă Maureen, surprinsă. De ce de mine? Iţi reamintesc că eu sunt geolog, nu negociator.

- Bătrânul ăsta stupid n-are deloc încrederea în mine. Pretinde că am venit aici ca să distrugem natura. Poate că argumentele tale ştiinţifice îl vor convinge.

- Nu-i chiar atât de sigur, răspunse Maureen. Dar presupun că n-am de ales.

- Intr-adevăr!

- Foarte bine. Voi lua primul avion de mâine dimineaţă.

- Nu pierde timpul să aştepţi un zbor regulat, îi spuse cu autoritate Adam. Inchiriază imediat un avion privat!

- Voi veni cât pot de repede, promise Maureen.

La celălalt capăt al firului, Adam rămase tăcut, ceea ce o tulbură.

- Asta-i tot?

- Nu, nu este tot.

Vocea lui Adam avea acum o rezonanţă mai specială, ceea ce-i puse toate simţurile în alertă.

- Imi lipseşti teribil, Maureen ...

Ea rămase fără glas.

- Maureen? se nelinişti Adam. Eşti încă acolo?

- Da ...

- îţi este deci atât de greu să recunoşti că şi eu îţi lipsesc?

Vocea îi era plină de tandreţe, ceea ce o îndemna dintr-o dată să-şi deschidă inima.

Nu-l mai văzuse pe Adam din noaptea în care îl alungase din casa ei, şi-i lipsea mai mult decât ar fi crezut.

Pierdută în gândurile ei, îşi reamintea fiecare clipă petrecută alături de el. Nu avea el oare toate calităţile? Era când foarte responsabil, când plin de fantezie, nostim şi grav în acelaşi timp, şi extraordinar de seducător ...

- Bineînţeles că îmi lipseşti, mărturisi ea în sfârşit, cu o voce tremurată.

- Şi asta te enervează, nu-i aşa?

- Oh, te rog, Adam! Nu începe iarăşi!

- Ai dreptate, Maureen. Nu este momentul. Atunci, pe mâine.

în clipa când vru să închidă telefonul, auzi în şoaptă vocea lui Adam.

- Te iubesc, Maureen.

Tulburată, puse telefonul în furcă şi rămase îndelung lângă el.

- Maureen? S-a întâmplat ceva?

Auzind vocea Annei, tânăra femeie îşi şterse repede ochii, dar nu-şi putu ascunde disperarea care-i răvăşea chipul.

- Oh, Anna! zise ea cu o voce întreruptă de suspine. Cred că tu ai dreptate. îl iubesc pe fratele tău.

***

Adam îşi masă ceafa ca pentru a risipi o stare nedefinită de îngrijorare. Simţea că ceva nu era ceva în regulă. Dar ce? Tulburată, acceleră mai mult şi privi radioul din maşină.

"... şi sunt anunţate violente furtuni în regiunea Latimer County".

Il cuprinse dintr-o dată panica. Impinse pedala de acceleraţie până la planşeu, şi se rugă în gând pentru Maureen. De-ar ajunge la punctul de întâlnire înainte să se dezlănţuie furtuna!

In aceeaşi clipă, un tunet enorm, înspăimântător, îl făcu să tresară, şi cerul se sfâşie, eliberând o ploaie torenţială.

Perdeaua grea de ploaie făcea ştergătoarele aproape inutile. Cu mâinile crispate pe volan, aplecată spre parbriz, Maureen se chinuia să identifice intersecţia unde ar fi trebuit s-o aştepte Adam...

încerca să-şi stăpânească tremurul mâinilor. Fără să ştie de

ce, presimţea apropierea unei alte furtuni. De o cu totul altă natură, dar la fel de înspăimântătoare şi periculoasă.

îi atrase deodată atenţia o camionetă trasă pe dreapta, şi încetini.

Strigând-o pe nume, Adam sări din maşina lui şi alergă să-i deschidă portiera.

- Unde naiba ai fost până acum? ţipă el. Te aştept de mai bine de două ore!

Blugii uzi ai lui Adam i se lipeau de coapse şi, prin cămaşa lipită de piele, îi putea ghici reliefurile musculaturii puternice.

Tinându-şi pălăria ca să nu i-o ia vântul, Adam intră în maşină şi se lăsă să cadă pe scaun. Cu o mână nervoasă, îşi ştergea picăturile de ploaie care-i şiroiau pe obraji.

Maureen trebui să facă un efort imens pentru a-şi înăbuşi dorinţa necugetată de a se arunca în braţele lui. Nu-l văzuse de cinci zile şi această bruscă apropiere, în spaţiul strâmt al maşinii, îi dădea o ciudată senzaţie de vulnerabilitate. Departe de el, putea măcar să-şi facă iluzia că îşi controlează sentimentele pe care le avea pentru el. Dar, sub focul privirii lui, îi era cumplit de greu să-şi păstreze siguranţa de sine.

- Ştiu că am întârziat, spuse ea pe un ton răstit. Nu-i nevoie să mai remarci şi tu.

- Ai întârziat! Asta este mai mult decât o întârziere, este ...

Este neruşinare! Ai cea mai mică idee despre ceea ce am

îndurat aşteptându-te?

- In cazul în care n-ai remarcat încă, plouă cu găleata, şi am fost obligată să merg mai încet. Dar poate că tu ...

Surprinsă de expresia răvăşită de pe chipul lui, îl privi mai cu atenţie. Privirea lui Adam era pătrunzătoare, chinuită şi înfricoşată.

- Ce s-a întâmplat, Adam? La ce te uiţi aşa?

Cu un gest brusc, el se aplecă spre ea şi-i desprinse centura de siguranţă.

- Nu vreau să mai pui niciodată această afurisită centură! Niciodată, mă auzi?

O licărire de nebunie străluci deodată în ochii lui, şi Maureen îl privi uluită.

- Adam, dar ce te-a apucat? Am mers zeci de kilometri pe o şosea udă şi pe care, în plus, nici nu o cunoşteam. Şi ai fi vrut să nu port centura de siguranţă?

Fără să aibă răbdarea s-o mai asculte, Adam o cuprinse în braţe şi o strânse cu putere, afundându-şi faţa în părul ei.

- Oh, Dumnezeule, Maureen, iartă-mă! Mi-a fost atât de teamă să nu te pierd ...

Tremurul braţelor lui care o cuprindeau, îi dovedeau că îngrijorarea lui nu era prefăcută, şi Maureen se simţi tulburată.

- Imi pare rău, Adam. N-am venit să-ţi fac griji.

Am încercat se mai multe ori pe telefonul mobil, dar nu

aveam semnal. Probabil că şi furtuna este de vină.

Ridicându-şi capul, el se retrase un pic, şi cu un gest foarte tandru, îndepărtă o şuviţă de păr de pe fruntea ei.

- Ştiu. Şi eu am încercat să dau de tine. Dar acum, nu mai are importanţă. Eşti aici, teafără şi nevătămată.

Privirea-i caldă şi tandră acum se aţinti pe buzele Maureenei. Foarte încet, îşi aplecă faţa spre a ei. Erau atât de aproape încât îşi simţeau unul altuia răsuflarea, apoi puse stăpânire pe buzele ei.

Instinctiv, Maureen i se ghemui la piept. Mâna ei, într-un gest inconştient, începu să mângâie părul lui Adam, ale cărui sărutări deveniră din ce în ce mai pătimaşe, mai lacome.

Cu un geamăt de frustrare, el se îndepărtă însă brusc.

- Maureen, promite-mi că nu vei mai conduce niciodată pe o asemenea vreme.

Şi mai promite-mi că n-ai să mai pui niciodată centura de siguranţă.

- Dar, Adam, tot ce spui nu are nici un sens! îţi faci griji pentru mine, şi vrei ca eu să ...

- Dacă nu vrei să-mi promiţi, o întrerupse Adam, voi tăia toate centurile de la toate maşinile pe care le conduci tu.

- Adam, ce naiba! Măcar explică-mi de ce!

- Le urăsc, atâta tot.

- De ce?

Privirea lui Adam trăda o durere atât de profundă, încât Maureen simţi că i se frânge inima.

- Pentru că sunt nişte capcane mortale! strigă el.

- Povesteşte-mi, Adam.

- Nu!

- De ce nu? Eu ţi-am povestit despre Elisabeth şi despre trecutul meu.

O umbră fugară întunecă privirea lui Adam.

- Cineva a murit într-un accident de maşină

- Şi eu mi-am pierdut părinţii în acest fel, murmură Maureen cu înţelegere. Dar acest lucru dimpotrivă, n-a făcut decât să-mi întărească ideea că trebuie să port centura de siguranţă.

- Nu poţi să înţelegi, Maureen. Este vorba despre logodnica mea, Susan.

- Logodnica ... ta? repetă Maureen, stupefiată.

Cu privirea pierdută în gol, Adam încuviinţă din cap.

- Ea era jumătatea mea de măr, celălalt "eu" al meu ...

Pronunţase cu adevărat oare, aceste cuvinte? Nu-i venea să creadă. Cum reuşise Maureen să-l facă să iasă din cochilia lui? Acum voia să-i spună totul, să-i povestească despre Susan. Nu mai vorbise cu nimeni despre ea de la moartea ei.

- Plănuisem să ne căsătorim de îndată ce îmi luam diploma de inginer. Ea voia să fie profesoară. Adora copiii şi voia să aibă

cât mai mulţi. Prevăzusem totul, ne planificasem viaţa ... Dar nu s-a mai întâmplat nimic din ceea ce sperasem că se va întâmpla.

Adam vorbea cu o voce monotonă, cu ochii fixaţi spre parbrizul lovit ritmic de picăturile de ploaie.

- într-o seară, ea trebuia să se întoarcă mai târziu decât de obicei. Ploua. Maşina a derapat într-un virtaj şi a sărit peste parapet. Dacă n-ar fi fost prizoniera centurii de siguranţă, poate s-ar fi putut salva. Dar maşina a luat foc şi ...

Adam se întrerupse, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

- Oh, Adam! Cât trebuie să fi suferit!

- După asta mi-am pierdut orice poftă de viaţă, recunoscu, el. Pentru mine, nimic nu mai avea importanţă. Şi apoi, într-o zi, mi-am dat seama că nu servea la nimic să-mi plâng de milă şi că trebuia într-un fel sau altul, să-mi continuu viaţa. Şi atunci, am hotărât că nu mă voi mai expune niciodată unei astfel de suferinţe.

Şi ai hotărât că în inima ta nu va mai fi niciodată loc pentru o altă femeie, conchise Maureen.

- într-adevăr, era mult mai simplu să-mi multiplic aventurile.

- Şi să faci pe toată lumea să creadă că eşti un play-boy.

- într-un fel, asta am şi devenit.

întoarse spre Maureen o privire în care sinceritatea nu putea fi pusă la îndoială.

- Până când te-am întâlnit pe tine! afirmă el.

- Oh, Adam, de câtă vreme porţi în suflet amintirea primei tale iubiri! Imi vine greu să cred că o vei putea uita alături de mine.

Din nou, Adam o strânse în braţe.

- Ceea ce simt pentru tine, Maureen, este mai puternic decât orice. Este un sentiment mai puternic decât suferinţa pe care am resimţit-o la pierderea Susanei, mai puternic decât teama mea. Ştiu că te vreau lângă mine pentru totdeauna.

Maureen oftă adânc. Ar fi vrut să-l creadă din tot sufletul, din toată inima. Dar după dureroasa experienţă pe care o trăise, nu se simţea în stare să acorde din nou încredere unui bărbat, chiar dacă ar fi trebuit să repete asta toată viaţa ...

- Aproape că a încetat ploaia, remarcă ea dintr-o dată, împingându-l uşor. Ar trebui să profităm şi să plecăm de aici.

- Asta este tot ce poţi să spui? exclamă el, uluit.

- Şi ce altceva ai fi vrut să spun?

Cu un gest nervos, Maureen răsuci cheia de contact. In clipa aceea, aproape cu brutalitate, Adam o prinse de umeri. O privea cu o asemenea intensitate, de parcă doar puterea privirii lui o va putea convinge, şi vocea îi deveni aproape răguşită.

- Că mă iubeşti, că ai nevoie de mine...

Mâna lui Adam urcă uşor pe gâtul ei, şi îşi rătăci degetele în părul ei des şi negru ca noaptea.

- Mă doreşti şi tu, murmură el lângă buzele ei ... Spune-mi-o.

- Da, mărturisi ea, învinsă.

Răspunsul ei se pierdu pe buzele lui Adam. Fără să-i mai lase timp să continue, o sărută pătimaş strângând-o la piept.

Cu o senzualitate tulburătoare, îi muşcă uşor buzele, apoi sărutul lui deveni din ce în ce mai exigent. Cu braţele încolăcite pe după gâtul lui, Maureen se lăsă în voia unui val mai puternic decât voinţa ei, sufocată de forţa unei dorinţe a cărei existenţă voise până acum s-o nege.

Când buzele calde ale lui Adam coborâră de-a lungul gâtului ei, Maureen se înfioră puternic.

îndepărtându-se o clipă, Adam îşi săltă capul şi îşi cufundă privirea într-a ei, apoi foarte încet, unul câte unul, începu să-i desfacă nasturii bluzei.

în timp ce o săruta din nou cu înflăcărare, îşi strecură o mână pe sub sutienul de dantelă, mângâindu-i sânul tare, apoi se aventură spre şoldurile ei voluptuoase.

Maureen fu cuprinsă de o senzaţie nemaiîntâlnită de vertij şi întredeschise ochii.

în clipa în care mâna lui Adam se insinuă printre coapsele ei, două fascicule luminoase sfâşiară perdeaua de ploaie, care reîncepuse să cadă, luminând o clipă interiorul maşinii.

Adam scăpă o înjurătură, şi-şi aranjă la repezeală bluza

peste pieptul aproape dezgolit.

- S-a oprit cineva? întrebă ea.

- Nu, nu cred, bombăni Adam.

Fiind dintr-o dată conştientă că se lăsase antrenată prea departe, şi înţelegând ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi fost întrerupţi, Maureen ieşi repede din maşină şi îşi expuse faţa îmbujorată mângâierii liniştitoare a ploii.

Ingrijorat, Adam coborî la rândul lui din maşină.

- Maureen, dar ... ce faci?

- Incerc să-ţi rezist, lansă ea, cu disperare.

- Dar ... de ce?

- Pentru că mă faci să-mi pierd capul. Iţi dai seama ce eram pe cale să facem?

- Da, şi?

- Mă înnebuneşti! ţipă ea cu o voce vecină cu isteria.

Conştient că Maureen era la capătul puterilor, Adam îi puse cu tandreţe o mână pe umăr.

- Haide, să mergem, spuse el cu o voce liniştită. Acum trebuie să plecăm.

Suntem aşteptaţi la schelă.

- Nu mai merg nicăieri cu tine! strigă ea.

Mâinile lui Adam, blânde dar ferme, o strânseră cu putere de umeri.

- Fii rezonabilă, Maureen. Aminteşte-ţi că ai venit aici ca să

muncești.

In ciuda scenei care se desfășurase, Maureen avea prea multă conștiință profesională pentru a se sustrage angajamentelor făcute. Așa că se supuse argumentelor lui.

- De acord, murmură ea. Să mergem ...

Capitolul 10

Când, după vreo douăzeci de minute, ajunseră la destinație, ploaia încetase în sfârșit.

Maureen își oprise mașina lângă cea a lui Adam și-l urmă până în caravana de șantier.

- înăuntru există tot ce-ți trebuie, îi explică el, deschizându-i ușa: o cameră, o bucătărie, baie.

Gata să plece, el adăugă:

- îți voi fixa o întâlnire cu bătrânul mâine dimineață. îți convine?

Maureen tresări.

După ceea ce se petrecuse între ei, aproape că uitase motivul vizitei ei în Oklahoma.

- Tu nu vii cu mine? întrebă ea.

Adam scutură din cap.

- După discuția pe care am avut-o cu el ieri, mă îndoiesc că i-ar face plăcere să mă vadă.

Maureen se îngrijoră brusc.

- Nu este sigur dacă-l voi convinge și eu.

Cu un zâmbet, Adam îi luă mâna şi i-o sărută uşor.

- Cel puţin ai fost de acord să încerci. Şi îţi mulţumesc.

- O să fac tot ce-o să pot, răspunse ea. Noapte bună, Adam.

Degeaba se tot răsucea Maureen în patul ei, încercând să-şi calmeze respiraţia, să-şi golească mintea de gânduri, somnul refuza cu încăpăţânare să vină.

De altfel, cum ar fi putut să-şi găsească liniştea, între zgomotul făcut de ropotul ploii pe acoperişul de tablă al rulotei, loviturile ritmice ale sistemului de foraj şi amintirea mâinilor lui Adam mângâindu-i trupul?

A doua zi dimineaţă, când deschise ochii cu senzaţia că un pumnal îi străpungea capul, un soare orbitor inunda încăperea cu lumina lui. Prima reacţie fu aceea de a-şi ascunde faţa în pernă, dar durerea îngrozitoare de cap persista. Tâmplele îi pulsau cu o regularitate mecanică şi, la fiecare bătaie, i se părea că i se contractă craniul şi-i zdrobeşte pur şi simplu creierul.

Se părea că până la urmă reuşise să aţipească un pic. Nu îndeajuns pentru ca să se simtă odihnită, dar ceasul îi confirmă că este timpul să se scoale. Ziua se anunţa grea şi nu mai avea nici un minut de pierdut.

în bucătărie, îi atrase atenţia un bileţel lăsat pe măsuţă.

"Maureen,

Eu am plecat să supraveghez un foraj la vreo cincizeci de kilometri de aici. Ti-am lăsat toate indicaţiile despre bătrân, ca

să te duci la el. Cred că n-o să-ţi fie prea greu să-l găseşti.

La întoarcere, trebuie neapărat să avem o discuţie.

Adam"

Maureen simţi dintr-o dată că o cuprinde panica. Ce-o mai fi având să-i spună Adam, după tot ce se petrecuse în ajun?

Apoi, hotărâtă să-şi lase de-o parte grijile pentru o vreme, se pregăti să-l înfrunte pe fermierul care-i ţinuse piept lui Adam.

Intâlnirea cu bătrânul se dovedi a fi mult mai dificilă decât se temuse. Acesta era un om morocănos, limitat, plin de prejudecăţi şi complet neştiutor în materie de mediu.

Totuşi, după o discuţie dură şi asigurarea că cirezile lui de vite nu vor fi tulburate de vibraţiile forajului, şi că apa nu va fi contaminată, omul se mai îmblânzi şi până la urmă îşi dădu acordul ca echipa să-şi continue cercetările.

Cucerit de farmecul şi de siguranţa de sine ale Maureenei, o invită chiar să împartă cu el prânzul.

Când, spre după-amiază se întoarse la tabără, Adam tot nu se întorsese. Maureen se gândi că poate este mai bine aşa.

După ce îşi adună în grabă cele câteva lucruri cu care venise, luă un carneţel şi începu să scrie câteva rânduri pentru Adam.

Când îşi parcă maşina lângă rulotă, Adam avu un presentiment sumbru. Maureen trebuia să fi venit deja de câteva ore, şi totuşi maşina ei nu era aici. Ce se întâmplase?

Cu inima bătându-i nebuneşte, intră în rulotă şi zări imediat biletul Maureenei exact în locul în care îl lăsase pe al său.

"Adam,

Vei fi cu siguranţă bucuros să afli că totul a mers foarte bine cu fermierul. A fost o discuţie dură, dar cred că, de acum încolo, nu vei mai avea probleme cu el.

In ceea ce ne priveşte, mi-am dat seama că ar fi o greşeală să mai continuăm aşa. Ştiu că nu te-aş putea face fericit niciodată. N-aş suporta să te văd suferind. Meriţi mai mult decât ţi-aş putea oferi. Iau avionul astă seară spre Ruidoso.

Maureen."

Cu un gest furios, Adam mototoli hârtia în palmă.

Şi după aceea? De ce nu-i spunea ce avea de gând să facă? Va demisiona? Va pleca din oraş şi-l va abandona? Lăsând să-i scape o înjurătură, Adam aruncă ghemul de hârtie într-un coş şi ieşi din rulotă trăgând uşa în urma lui.

Maureen făcea nişte eforturi supraomeneşti pentru a se concentra asupra muncii sale. Degeaba! Gândurile îi zburau mereu spre Adam. Cu un oftat de exasperare, puse la loc dosarul pe care-l studia în geanta de voiaj şi se lăsă pe speteaza scaunului său.

Nu mai putea să nege că-l iubea pe Adam, şi că sentimentul acesta nu era în sens unic. Dacă se mai îndoise până acum, ceea ce se petrecuse ieri între ei era de-ajuns ca s-o convingă.

Când Adam o lăsase fără să mai insiste în rulotă, îşi dăduse seama că într-un anume sens, el îşi jucase cărţile, dându-i de înţeles că acum era rândul ei. Numai că hotărârea pe care aproape că i-o impusese nu mai era un joc. Dacă ea va alege să se întoarcă la Houston, el n-o va reţine. Cât priveşte reacţia lui dacă l-ar anunţa că preferă să rămână, asta era o altă problemă. Va fi oare în stare să uite fantoma logodnicei sale? Şi ea, va reuşi vreodată să-şi depăşească propria durere şi să-şi îngroape trecutul?

Era aproape miezul nopţii când Adam intră cu maşina pe drumul abrupt ce ducea spre casa Maureenei.

Se zărea în salon o lumină slabă, dar chiar dacă toată casa ar fi fost cufundată în întuneric, nimic nu l-ar fi împiedicat să urce treptele şi să bată la uşă.

- Maureen, sunt eu, Adam. Deschide!

Cum nu obţinu nici un răspuns, apăsă pe clanţă şi uşa se deschise încet.

Când intră în salon, se clătină, ca sub efectul unei lovituri de pumn.

Prin toate colţurile erau cutii de carton, haine aruncate la întâmplare pe fotolii, şi rafturile bibliotecii erau goale. Ea pleca!

La gândul acesta, Adam simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Cum să-i facă una ca asta?

- Maureen! strigă el.

Dintr-o altă cameră, ajunse până la el un răspuns abia auzit.

- Sunt aici, Adam ...

împărţit între disperare şi furie, tânărul se repezi spre încăperea în care Maureen îşi făcuse dormitorul, şi descoperi aceeaşi dezordine ca în salon.

- Dar, Maureen, fir-ar să fie, ce faci? strigă el.

Ocupată să-şi scoată hainele din dulap, Maureen se întoarse încet spre el.

- Vezi bine, zise ea, îmi împachetez lucrurile.

- Te-ai mutat aici doar de câteva săptămâni, şi vrei deja să pleci! Când o să încetezi odată să mai fugi, Maureen?

Cu braţele încărcate de haine, ea se îndreptă spre pat, îşi luă răgazul să le pună cu grijă, şi abia apoi îi răspunse.

- Cine a spus că fug?

- Nici nu-i nevoie să spui! Ceea ce văd că se întâmplă n-are nevoie de explicaţii. Ai fugit de pe şantierul de foraj ca o hoaţă, de teamă că va trebui să-mi spui adevărul în faţă! Eşti o laşă!

Cu mâinile în şolduri, Maureen îşi ridică semeaţă bărbia.

- Trebuia să mă gândesc ...

Adam făcu o grimasă.

- Şi ca întotdeauna, ai ales fuga! Unde te duci? La Houston?

- Nici o clipă nu m-am gândit să mă întorc acolo.

Pe chipul lui Adam apăru o expresie de nedumerire.

- Dar atunci, unde te duci?

Femeia îi întoarse spatele şi începu să-şi împăturească hainele cu un calm exasperant.

- Nu ştiu dacă acest loc are un nume, răspunse ea liniştită. In orice caz, dacă l-am auzit vreodată, l-am uitat. Este o căsuţă pe munte la care proprietarul a pus să se facă nişte lucrări inutile ...

Deodată, două mâini puternice o prinseră de umeri şi o obligară să se întoarcă.

- Maureen, dacă este o glumă, să ştii că nu mă face deloc să râd!

Incapabilă să mai facă pe indiferenta, ea se ghemui în braţele bărbatului pe care-l iubea.

- Niciodată în viaţa mea n-am fost mai serioasă, Adam.

Tulburat, acesta îşi ascunse faţa în părul ei.

- Oh, Dumnezeule, Maureen! Am crezut că vrei să mă părăseşti.

Incetişor, ea se îndepărtă şi-i prinse faţa în mâini.

- Până aseară, am refuzat să accept ceea ce era evident. Te iubesc, Adam. Şi vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine.

Un zâmbet radios lumină faţa tânărului.

Apoi, dintr-o dată, expresia îi redeveni gravă.

- Te-ai răzgândit şi în privinţa copiilor?

Maureen înghiţi cu dificultate, în timp ce o inundă un val de emoţie.

- Adam, cred că am trăit în trecut prea multă vreme. Când te-am întâlnit, îmi era teamă să cred în viitor, să sper din nou. Apoi am înţeles că tu erai cel care are dreptate, că o nouă viaţă este într-adevăr posibilă.

- Atunci, de ce n-ai rămas pe şantier să mă aştepţi?

- îmi pare rău dacă te-am făcut să suferi,Adam. Dar nu eram încă sigură de mine. în noaptea în care mi-ai vorbit despre Susan, am avut impresia că încă o mai iubeşti, şi că te înşeli în privinţa sentimentelor pe care le nutreşti pentru mine. Apoi, mi-am dat seama că nu puteam să mă supăr pe tine dacă mai vrei să trăieşti cu o fantomă, din moment ce şi eu făceam acelaşi lucru.

- Ştii, Maureen, povestea mea cu Susan nu a durat prea mult timp. Şi acum, după ce te-am cunoscut pe tine, îmi dau seama că nu era o adevărată dragoste. Eram amândoi foarte tineri, şi cred că îmi plăcea mai mult ideea de a avea copii decât femeia în sine. Moartea ei mi-a distrus frumosul vis, şi n- am mai avut curajul să-l reconstruiesc. Până când te-am întâlnit.

Emoţionată, Maureen se ghemui la pieptul lui puternic.

- Astăzi, am înţeles că a te pierde din cauza încăpăţânării mele ar fi mult mai rău decât să te văd dispărând într-un accident, şopti ea.

Cum Adam izbucni în râs, Maureen se îndepărtă brusc, şocată.

- Nu văd ce am spus atât de nostim!

Amuzat, Adam îi prinse bărbia cu degetele.

- Ai încercat deja să mă omori în America de Sud. Şi n-ai reuşit. Asta ar trebui să fie de-ajuns ca să-ţi dovedească faptul că nu scapi de mine atât de uşor!

Râzând la rândul ei, Maureen mângâie tandru faţa lui Adam.

Era bărbatul cel mai frumos, cel mai seducător, dar şi cel mai înţelegător pe care ea îl întâlnise vreodată. Orice s-ar întâmpla, el va fi aici ca s-o susţină şi s-o încurajeze. Şi certitudinea aceasta o umplea de o bucurie atât de pură şi de caldă, încât nu-şi putu reţine lacrimile care îi inundaseră ochii.

- Când putem să ne mutăm la tine? întrebă ea. Muncitorii au terminat lucrările?

Adam îi adresă un zâmbet de o senzualitate devastatoare.

- Dacă mai sunt încă acolo, o să-i dăm afară.

- Şi pentru căsătorie, vrei o ceremonie mare cu toată familia, sau ... ?

Cum el izbucni din nou în râs, Maureen se întrerupse, încurcată.

- Eşti de acord să ne căsătorim, nu-i aşa?

- Evident că vreau să ne căsătorim, draga mea.

Şi să avem împreună toţi copiii pe care ni-i va dărui Dumnezeu. Dar râdeam din cauza a ceea ce s-a întâmplat la nunta surorii mele. Ni se întâmplă acum toate astea din cauza acelui afurisit de buchet!

Maureen făcu ochii mari, nedumerită.

- Despre ce fel de buchet vorbeşti? Nu înţeleg nimic!

Despre buchetul surorii mele, Anna. M-am întors special din America de Sud ca să asist la nunta ei. Şi cum aveam piciorul în ghips, n-am putut să mă dau la o parte destul de repede când ea a aruncat buchetul, şi acesta a aterizat direct în braţele mele.

Amuzată de această anecdotă, Maureen izbucni în râs.

- Oh, Adam, tu ai prins buchetul? Ce drăguţ! Il mai păstrezi?

Adam dădu din cap cu un aer dezolat.

- Nu. L-am aruncat imediat verişoarei mele, Caroline.

Deodată, se încruntă, prefăcându-se îngrijorat.

- Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce i s-ar putea întâmpla!

Cu un oftat de fericire, Maureen se ghemui şi mai strâns la pieptul lui.

- Să-i dorim să fie la fel de fericită ca noi, dragostea mea.

Sfârşit